

ΑΝΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

Τεύχος Νο 8

Τ.Θ. 11251

541 10 Θεσ/νίκη

20 Μάρτη 1990

Δρχ. 80

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

ΝΕΕΣ ΕΝΤΑΣΕΙΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Με την εκ νέου δολοφονία του Μ. Καλτεζά και την αθώωση του μπάτσου Μελίστα, η εξουσία δείχνει να έχει επαναπροσδιορίσει τους όρους επιβολής της στην κοινωνία, προεξοφλώντας την τακτική της στο άμεσο μέλλον. Τραγική επιβεβαίωση των σχεδίων της αποτέλεσε και η εν ψυχρώ δολοφονία του 15χρονου Κικέρη στην Πρέβεζα, που συντελέστηκε σε μια περιοχή με τεράστιες, ποσοπικές τουλάχιστον, διαφορές, σε σχέση με την αγριότητα των μεγαλουπόλεων και δη της Αθήνας.

Κι όμως η δολοφονία ήταν πανομοιότυπη, με τις ίδιες αιτιάσεις της εξουσίας. Τούτο υποδηλώνει αν μη τι άλλο, πως στο χώρο κυριαρχίας της αυτή εμφανίζεται αδιαφοροποίητη, επιταχύνοντας και συντομεύοντας το **χρόνο** της παρουσίας του ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ της «προσώπου».

ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

Το ιδεολογικό περιεχόμενο της κρατικής καταστολής αντλείται πάντοτε από τις επιλογές των κυρίαρχων προκειμένου να ενισχύσει τα κοντοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα σχέδιά τους. Επειδή λοιπόν οι άμεσοι στόχοι των αφεντικών τίθενται πάντα σε μια προοπτική, δεν αρκεί σε μας να διαπιστώσουμε, να παρουσιάσουμε και να πολεμήσουμε τα συγκεκριμένα μέτρα και τις μεθόδους που στη συγκεκριμένη στιγμή (σήμερα) εφαρμόζουν, αν δεν κάνουμε το ίδιο και για τις γενικότερες κατευθύνσεις των σχεδίων τους.

Όπως τα ΜΑΤ κατέλυαν καθημερινά τη ζωή στην πλατεία Εξαρχείων ('84-'86), έτσι δεν δίστασαν, όταν χρειάστηκε, να καταλύσουν τη ζωή σ' ένα ολόκληρο χωριό (Αρβησός '89). Όπως ο μπάτσος Μελίστας - σύμβολο της εξουσιαστικής κτηνωδίας, δολοφόνησε έναν 15χρονο διαδηλωτή, έτσι και ο ομόζωός του Σπυράκος δολοφόνησε έναν 15χρονο σαλταδόρο.

Η αναμφίβολη αλληλουχία των γεγονότων, θέτει το ζήτημα της κρατικής καταστολής σαν το **κεντρικό** ζήτημα, τόσο απ' την πλευρά της εξουσίας, όσο κι απ' την πλευρά της κοινωνίας.

Το κείμενο αυτό προσπαθεί να συμβάλει στη διευκρίνιση των όρων της κυριαρχίας του κράτους υπό το πρίσμα και την αγωνία συνάμα της προώθησης του ταξικού κοινωνικού πολέμου.

Διανύουμε μια εποχή απρόβλεπτων διεθνών εξελίξεων και ταχύρρυθμων επιστημονικοτεχνικών αναπροσαρμογών. Η τεχνολογική διοίκηση της κοινωνίας απ' τα αφεντικά του πλανήτη, και η νέου τύπου εκμετάλλευση με τη μετατροπή του χρηματιστικού κεφαλαίου σε κεφαλαιοποιημένη επισημονική γνώση, αλλάζουν τα δεδομένα της βιομηχανικής κοινωνίας. Οι αφομοιωτικές δυνατότητες του συστήματος πολλαπλασιάζονται μέσα απ' την κοινωνική διαπραγμάτευση και συγκλίνουν σε μια παγκόσμια

ειρήνευση της καπιταλιστικής επικυριαρχίας, ανάγοντας την κοινοβουλευτική δικτατορία μέσα από απίθανες για το ψυχροπολεμικό παρελθόν συγκλίσεις, σε παγκόσμιο μοντέλο εκμετάλλευσης. Οι ρηγματώσεις στις συμπαγοφανείες δικτατορίες του ανατολικού μπλοκ διογκώνονται καθημερινά αλλάζοντας τον παγκόσμιο συσχετισμό των δυνάμεων της κυριαρχίας. Η επενδυτική δυνατότητα του υπεραναπτυγμένου δυτικοποιημένου κεφαλαίου πολλαπλασιάζεται μέσα στις ερήμους που άφησαν τα πάλαι ποτέ «ερ-

γαπκά» καθεστώτα.

Οι αποσβολωμένοι οπαδοί του μαρξισμού παράτησαν τον Νικαραγουανό καφέ και επιδίδονται στις τελευταίες σοσιαλιστικές γεύσεις των πούρων Αβάνας. Οι συναθροίσεις των αφεντικών και των πολιτικών εκπροσώπων τους σε διεθνείς και παγκόσμιους οργανισμούς σηματοδοτούν το άνοιγμα των συνόρων και την κατάργηση όλων των παλιών περιχαρακώσεων.

ΓΙΑ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Τα συμφέροντα των μεγαλοεκδοτών είναι συνδεδεμένα άμεσα με την διαχείριση της εξουσίας. Η δημιουργία καλών σχέσεων με τους κομματικούς μηχανισμούς αποτελεί γι' αυτούς απαραίτητη προϋπόθεση. Βέβαια και τα κόμματα συνδέονται με τα συμφέροντα των εκδοτών για να επιβληθούν και να προωθήσουν τα κομματικά και πολιτικά τους συμφέροντα μέσα στην κοινωνία.

Εκδοτικοί και κομματικοί μηχανισμοί συνενώνονται για να κατασκευάσουν τα απαραίτητα εργαλεία εκείνα που θα τους χρειαστούν για να φτιάξουν την νέα φυλακή.

Βέβαια τον άθλιο ρόλο τους θα συνεχίσουν να τον παίζουν, γιατί το κράτος πάντα θα αναπαράγει τον σάπιο πολιτισμό που κουβαλάει μέσα του, και ο τύπος δεν μπορεί να είναι έξω απ' αυτό, διότι είναι σάρκα από την σάρκα του, εντάσσεται στους κύριους μηχανισμούς που το στηρίζουν και διαιωνίζουν την κυριαρχία του.

Το καλοστημένο θεάτρο, η αδιάκοπη παραπληροφόρηση και το συστηματικό ψέμα του τύπου στο σύνολό του δεν είναι ξεκομμένα από τις αξίες του σημερι-

νού συστήματος και δεν μπορούν παρά να πολεμηθούν σαν τέτοια.

Αναμφισβήτητη η τρικομματική διαχείριση της εξουσίας κατέδειξε κάποιες άλλες όψεις του κυριαρχικού συστήματος, επαναπροσδιορίζοντας τους ρόλους των κομμάτων αυτών μέσα στη κοινωνία σαν ένα συναινετικό μηχανισμό του κράτους και του κεφαλαίου.

Αρκετά γεγονότα που σημάδεψαν την περίοδο αυτή, από την απέλαση τούρκων αγωνιστών στα κολαστήρια της Άγκυρας μέχρι την αθώωση του μπάτσου Μελίστα, δικαιώνουν για μια φορά ακόμη την πάγια θέση μας, πως το πρόσωπο της εξουσίας θα είναι πάντα το ίδιο, ανεξάρτητα βέβαια αν οι ηγετίσκοι της αριστεράς διαχωρίζουν τη θέση τους, θέλοντας να δημιουργήσουν ψυδαισθήσεις γι' αυτό που πραγματικά είναι, δημιοί της μνήμης και της σκέψης παραχράκτες της ιστορικής αλήθειας.

Η κατεύθυνση που χάραξε σήμερα το κράτος δεν μπορεί να είναι ξεκομμένη από τους μηχανισμούς που το στηρίζουν όπως αυτός του αστικού τύπου.

Πρωτεύοντας είναι ο ρόλος

που παίζει στις κοινωνικές εξελίξεις, μόνιμα συνδεδεμένος με τα κέντρα εξουσίας, προσδιορίζει την πολιτική σκέψη, την καθημερινή ηθική και συμπεριφορά και εγγυάται την καθοριστική επέμβαση της εξουσίας στην κοινωνική πραγματικότητα.

Εξέχουσας σημασίας γεγονός για τα αφεντικά σήμερα είναι η επιβολή στα ευρύτερα κοινωνικά στρώματα αυτής της πολιτικής συμπεριφοράς που θα εγγυάται την ομαλή γι' αυτούς λειτουργία των θεσμών του κράτους, προωθώντας έτσι ανενόχλητα τα κυριαρχικά σχέδια τους για να επιβληθούν στο κοινωνικό σώμα.

Σ' αυτήν ακριβώς την προσπάθεια τους ο τύπος στο σύνολό του παίζει πρωταρχικό ρόλο, αφού καθορίζει τα όρια των πολιτικών και κοινωνικών γεγονότων. Διακεκριμένοι αρθρογράφοι της παραπληροφόρησης με τις οδηγίες των μεγαλοεργολάβων εκδοτών τους αποκρύπτουν την ουσία των γεγονότων που γίνονται σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής, συκοφαντούν συστηματικά κάθε εστία κοινωνικής έκρηξης, διακινούν κατασκευασμένες πληροφορίες, διαιωνίζουν την λογική του θεάματος, την ηθική του εμπορεύματος, ό-

λες τις «αξίες» εκείνες που θέλουν τον άνθρωπο ρομπότ, καταναλωτή, μέτριο θεατή του συγχρόνου πολιτικού κανιβαλισμού, ιστορικά χρεοκομμένο.

Η περίοδος που διανύουμε είναι χαρακτηριστική του πολυδιαφημισμένου οικουμενικού κλίματος από όλο το φάσμα του τύπου δεξιού και αριστερού. Οι φαινομενικές τους διαφορές πετάχτηκαν για λίγο στην γωνία στο όνομα της οικουμενικής σταθεροποίησης του κράτους, και της συναινετικής αναγκαιότητας εν ό-

ψει του 92 που είναι ένα μεγάλο σκαλοπάτι για τα αφεντικά, στη προσπάθεια να ολοκληρώσουν τον έλεγχό τους πάνω στην κοινωνία.

Οι νέοι όροι κυριαρχίας εναρμονίζονται με το νέο ιδεολογικό πλαίσιο της παθητικοποίησης και της συναίνεσης. **Ο διαμεσολαθητικός ρόλος του τύπου προς αυτή την κατεύθυνση ενισχύεται από το κράτος και με την σειρά του το κράτος ενισχύεται απ' αυτόν.**

(Ενός συντρόφου από την Νάουσα)

Γερμανική τράπεζα και γερμανικό χρήμα δολοφονούν μαζί σ' ολόκληρο τον κόσμο

26 συνολικά πολιτικοί κρατούμενοι στη Δ. Γερμανία δέχτηκαν το μένος των δυνάμεων καταστολής, με ξαφνικές επιθέσεις στα κελιά τους, στις 30.11 και 1.12.89.

Απ' ό,τι μέχρι τώρα έγινε γνωστό, σε πολλούς κρατούμενους δεν δόθηκε καμιά εξήγηση, ενώ σε μερικούς παρουσιάστηκε ένταλμα έρευνας που εκδόθηκε στις 30.11. Οι κρατούμενοι που δέχτηκαν τον εξονυχιστικό έλεγχο στα κελιά τους είναι:

Ingrid Barabass	Manuela Happa
Gisela Dutzi	Rolf Heissler
Eva Haule	Hanna Krabbe
Karl-Heinz Dellwo	Cristine Kuby
Lutz Taufer	Imgard Möller
Knut Folkerts	Gabi Rollnick
Luitgard Hornstein	Christian Kluth
Karl Friedrich Grosser	Helmut Pohl
Christian Klar	Rolf Clemens Wagner
Günter Sonnenberg	Christa Eckes
Erik Prauss	Adelheid Schulz
Andrea Sievering	Ingrid Jakobsmeier
Brigitte Mohnhanpt	Sieglinde Hoffmann

Ως απολογία αναφέρθηκε η επίθεση κατά του Alfred Herrhausen, διευθυντή της Τράπεζας της Γερμανίας, στις 30.11.89. Ισχυρίζονταν πως κατά τις έρευνες «θα μπορούσαν να βρεθούν αποδείξεις, που θα ωφελούσαν την έρευνα σχετικά με την επίθεση και τους δράστες». Αναφέρονταν επίσης σε επιστολή του κρατούμενου Helmut Pohl που δημοσιεύτηκε στο Angehörigen-

gen-Info Nr. 27, απ' όπου κάποια τσιτάτα υποτίθεται πως αποδείκνυαν, ότι η επικοινωνία των κρατουμένων μεταξύ τους και με τους έξω, στοχεύει αποκλειστικά στην από κοινού προετοιμασία των επιθέσεων. Να σημειωθεί εδώ πως από τις ομάδες των συμπαραστατών η συγκεκριμένη επιστολή εκμηχμήθηκε ως μια πολύ σημαντική τοποθέτηση σχετικά με το ζήτημα της συνέχισης του αγώνα που διεξάγεται από και για τους πολιτικούς κρατούμενους και ότι ο Η.Ρ. από το 1986 βρίσκεται συνέχεια απομονωμένος από τους συντρόφους του και έτσι τα γράμματα είναι ο μόνος τρόπος να συμμετέχει στις συζητήσεις που γίνονται.

Κατά τις έρευνες κατασχέθηκαν προσωπικά γράμματα, εφημερίδες, μπροσουόρες, ενώ αρκετοί οδηγήθηκαν στην απομόνωση. Στο Lübeck σε δύο κρατούμενες που αρνήθηκαν την έρευνα, χρησιμοποιήθηκε βία. Στην ίδια φυλακή ανακρίθηκαν και οι τέσσερις κρατούμενες, όπου έντεχνα άφηναν να εννοηθεί πως... «γνώριζαν» ότι οι κρατούμενες ήξεραν από τα πριν για την επίθεση. Ταυτόχρονα της απαγορεύτηκε και το επισκεπτήριο. Μετά τη λήξη της απεργίας πείνας (βλ. «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ» Νο 6) το Μάιο, παρ' όλο το πλατύ κίνημα συμπάραστασης που αναπτύχθηκε, δεν έχει αλλάξει τίποτα το ουσιαστικό στις συνθήκες κράτησης. Οι κρατούμενοι συνεχίζουν να βρίσκονται απομονωμένοι μεταξύ τους. Η ελεύθερη επικοινωνία μέσα και έξω από τις φυλακές είναι αδύνατη. Είναι φανερό πως η νέα αυτή επίθεση του γερμανικού κράτους στοχεύει στην ποινικοποίηση αυτού του αγώνα.

Οι ομάδες όμως των συμπαραστατών, όπως δηλώνουν, είναι αποφασισμένες να συνεχίσουν τον αγώνα τους και ενάντια στην κρατική τρομοκρατία και το όργιο της παραπληροφόρησης να πετύχουν:

- τη λευτεριά των πολιτικών κρατούμενων
- την τοποθέτησή τους σε μια ή δύο μεγάλες ομάδες
- την άμεση απελευθέρωση των κρατουμένων με προβλήματα υγείας
- την ελεύθερη πολιτική επικοινωνία μεταξύ τους στη φυλακή και με τους έξω.

«RAF και Hafenstrasse»

Τις ίδιες μέρες σε ολόκληρη τη Γερμανία εξαπολύεται ανθρωποκτονητικό. Ταυτόχρονα ο Τύπος δείχνει την κατεύθυνση: «Ίχνη της RAF οδηγούν στην Hafenstrasse», «Hafenstrasse, κέντρο του νόμιμου τμήματος της RAF». Δεν είναι η πρώτη φορά που η αστυνομία προωθεί τον Τύπο αλλά και τις έρευνές της σ' αυτήν την κατεύθυνση, για να κτυπήσει τα κατελημμένα σπίτια του Αμβούργου.

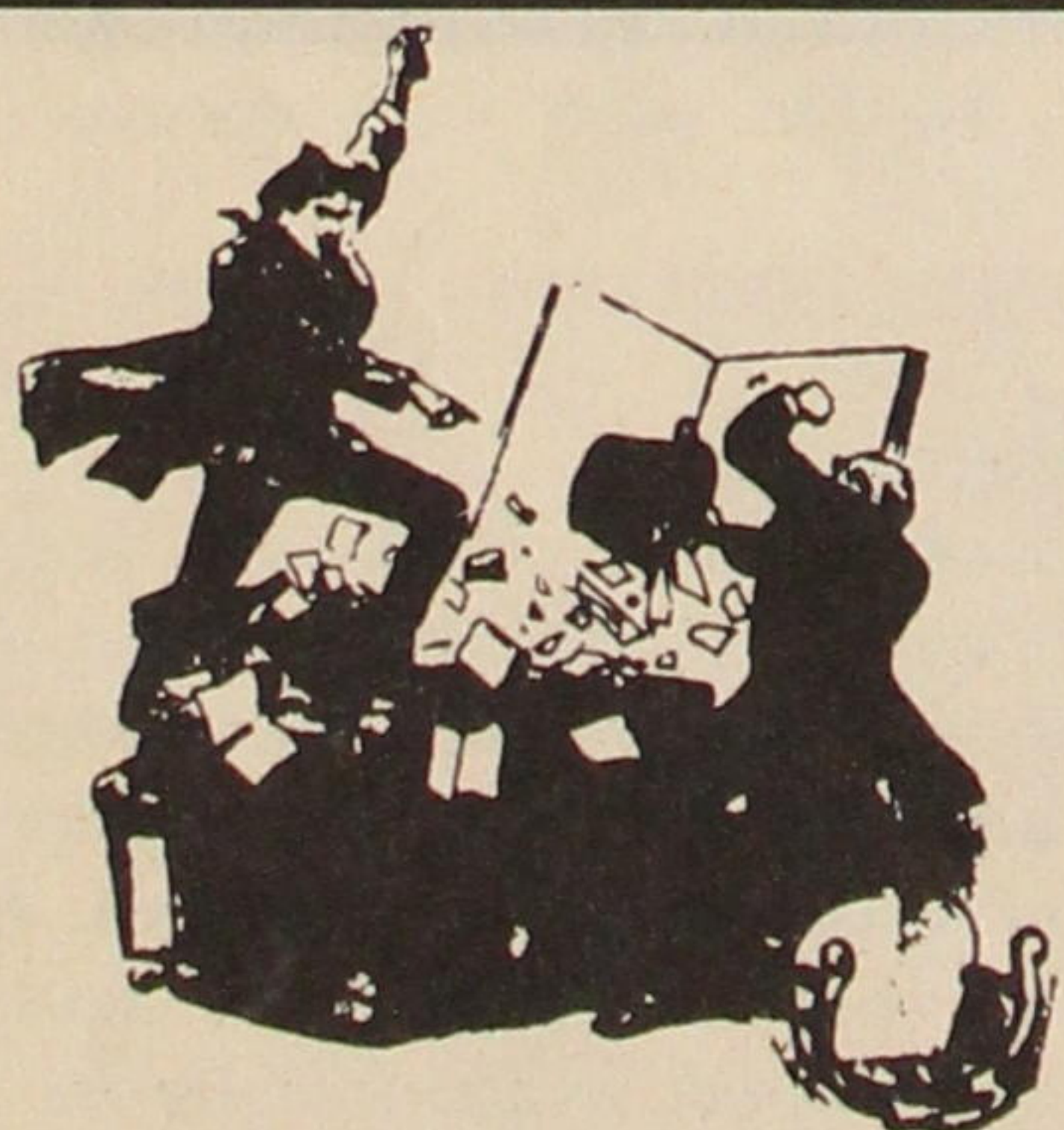
200 μπάτσος το επόμενο βράδυ της επίθεσης, εφορμούν στα κατελημμένα σπίτια της Hafenstrasse και ζηλώνουν πάνω που είχαν αναρτήσει οι κάτοικοί της και που έγραφε: «Γερμανική τράπεζα και γερμανικό χρήμα δολοφονούν μαζί σ' ολόκληρο τον κόσμο». Τους ενοχλεί η στάση αλληλεγγύης που επιδείκνυουν χρόνια τώρα για την απελευθέρωση όλων των κρατουμένων, ανεξάρτητα αν διεξάγουν τον αγώνα τους νόμιμα ή παράνομα. Αυτή την πολιτική τους στάση είναι που θέλουν να συκοφαντήσουν.

Το πρώτο δεκαήμερο του Δεκεμβρη συλλαμβάνουν την Ute Hladki και τον Holger Deilke. Εναντίον τους υπήρχε κα-

τηγορία, ότι το 1985 διοργάνωσαν εκδήλωση για την απελευθέρωση του Günter Sonnenberg που έχει σοβαρότητα προβλήματα υγείας και για την τοποθέτηση των κρατουμένων σε μεγάλες ομάδες. Το 1988 που έγινε η δίκη τους δεν παρουσιάστηκαν, ενώ ο Christoph von Hören καταδικάστηκε για την ίδια κατηγορία σε 18 μήνες φυλάκιση.

Η αστυνομία ισχυρίζεται πως πάνω στο Holger βρέθηκε διαβατήριο, το οποίο το 1988 κλάπηκε από παρκαρισμένο αυτοκίνητο στην Hafenstrasse. Εναντίον τους σήμερα υπάρχει κατηγορία για «Συμμετοχή στη RAF» και ταυτόχρονα έτσι με μια σειρά από αυθαίρετους και ακροβατικούς συλλογισμούς φτάνουν να συνδέουν την Hafenstrasse με τη RAF.

Στις 14.12.89 συνελήφθησαν άλλα 4 άτομα στο Αμβούργο και ο ένας προφυλακίστηκε αμέσως. Η επίθεση κατά της Hafenstrasse εξαπλώνεται με προοπτική το άδειασμα των κατελημμένων σπιτιών. Χρόνια τώρα οι ανάλογες επιχειρήσεις της αστυνομίας αποτυγχάνουν. Έτσι θα πρέπει να γίνει και τώρα!

— Προηγούμενα τεύχη του «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ», καθώς και της εφημερίδας «ΑΝΑΡΧΙΑ», διατίθενται από τα γραφεία της Ένωσης στην οδό Σπάρτης 41.

ΔΙΚΑΣΤΕΣ - ΕΣ

Η δικαστική εξουσία σαν θεσμοποιημένος μηχανισμός καταστολής ακολουθεί πάντα τις εκάστοτε ανάγκες επιβολής της κρατικής κυριαρχίας στη κοινωνία. Η σχέση νομοθετικής - εκτελεστικής εξουσίας σαν εκφραστές της θεσμοθέτησης της κυριαρχίας και της διατήρησης της ταξικής ιεραρχίας αντίστοιχα, δημιουργεί την αναγκαία συνθήκη διατήρησης της κυριαρχίας.

Αυτή η σχέση πολιτικής - δικαστικής εξουσίας επανακαθορίζεται με την ηγεμονική επέμβαση της δικαιοσύνης στα κοινωνικοπολιτικά δρώμενα.

Στη μεταπολιτευτική περίοδο η ανάληψη της ευθύνης, από τη πολιτική εξουσία, της πολιτικής χειραγώγηση με τη σταδιακή νέκρωση των κοινωνικών συγκρούσεων, κυρίως μέσα από την αφομοίωση αυτήν, κατέστησε δευτερεύουσας σημασίας την επέμβαση της «δικαιοσύνης».

Η δικαστική εξουσία παρέμεινε θεματοφύλακας του κράτους ενώ η αστυνομία ανέλαβε την ευθύνη της ομαλής λειτουργίας των θεσμών. Το Π.Α.Σ.Ο.Κ. ανέλαβε τον ιδεολογικό έλεγχο της κοινωνίας. Η υιοθέτηση «επαναστατικών συνθημάτων»

τοποθετημένα σ' ένα σοσιαλιστικό βάθρο προσεγγίσιμο στις βλέψεις της μικροαστικής τάξης για εξουσία, το αντιλαϊκό πρόσωπο των παλιών διαχειριστών, η αντιπολιτευτική θέση της αριστεράς επέτρεψαν τη πρόωθηση διφορούμενων προγραμμάτων εκσυγχρονισμού. («Αυτοδιαχειριζόμενοι» συνεταιρισμοί εξαρτημένοι από το κεφάλαιο, υπουργεία νέας γενιάς ικανά ν' απορροφήσουν τους αφελείς της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς). Κι όταν καταρρίπτεται ο σοσιαλιστικός μύθος, ενισχύει το κράτος ελέγχου, έχοντας βρει όλο το χρονικό περιθώριο να ενισχύσει τους κατασταλτικούς μηχανισμούς.

Ανάλογα ενισχύθηκε το «ανεξάρτητο» προσωπείο της αστικής δικαιοσύνης αντλώντας άλλοθι από το διαμεσολαβητικό ρόλο που κλήθηκε να παίξει στα κοινωνικά προβλήματα. Κλήθηκε π.χ. από την ίδια τη κοινωνία μέσω των κρατικοσυνδικαλιστών να κρίνει εργατικές κινητοποιήσεις, απεργίες καταλήψεις. Η κοινωνία διαπραγματεύτηκε τα βασικά της δικαιώματα με τους μηχανισμούς εξουσίας παροπλίζοντας τους μηχανισμούς άμυνας που κατείχε.

τος Δικαστών» περνώντας στο κοινωνικό υποσυνείδητο τη πραγματικότητα αυτού. Νομιμοποιείται στη συνείδηση του κόσμου

Η δικαστική ενσάρκωση της καταστολής

Η μεθοδευμένη αθώωση του Μελίστα κάνει ορατή, πέρα από την απόφαση της εξουσίας να υπερασπιστεί τους εμμίσθους φονιάδες της και να δημιουργήσει νέους, τη στάση που πρόκειται να κρατήσει απέναντι σ' όλους αυτούς που αντιστέκονται στις δομές κυριαρχίας.

Κανένας έμμισθος δολοφόνος δεν είναι αθώος έναντι της κοινωνίας. Είναι μια απόφαση ενταγμένη στο γενικότερο κλίμα καταστολής και τρομοκρατίας, σαφής προειδοποίηση όχι μόνο προς τον οποιοδήποτε συνειδητά αντιστεκόμενο αλλά και σ' όποιον ήρωίθεται να επιλέξει δυναμικούς τρόπους αντίστασης. Οι αναρχικοί άλλωστε ποτέ δεν επιζητούσαν στην απόφαση ενός αστικού δικαστηρίου τη κοινωνική δικαιοσύνη.

Η αντίδραση στη προκλητική απόφαση αποκτά νοήμα στη μη ποινικοποίηση των κοινωνικών αγώνων και την απελευθέρωση αγωνιστών που χωρίς κανένα α-

η εργολαβική ρύθμιση μέσω της «δικαιοσύνης» των κοινωνικών προβλημάτων.

ποδεικτικό στοιχείο κρατούνται όμηροι του κράτους. Παρατείνεται προκληκότητα η προφυλάκιση του Γ. Γκίρμπα, μεθοδεύοντας τη φυσική του εξόντωση. Παρ' ότι παρουσιάστηκε οικιοθελώς, παρ' όλο το ασπύρικο των κατηγοριών που σπρίζονται σε «ομολογίες», προϊόντα βασανισμών, των συγκατηγορουμένων του. Ταυτόχρονα παρατείνεται η προφυλάκιση του Χαμντάν, αφού η έκδοση του παζαρεύεται στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με την Αμερική.

Η προσπάθεια της δικαστικής εξουσίας να υπερασπισθεί το «αδιάβλητο» των αποφάσεων της δεν καλύπτεται από τη νομιμοφάνεια των αναίρεστων αυτών. Η αναίρεση της πρωτόδικης απόφασης απλά ετοίμασε την οριστική πανηγυρική αθώωση του Μελίστα.

Η όλη παραφιλολογία και οι αντεγκλίσεις (ταυτόχρονα με τη κατάληψη του πολυτεχνείου) σχετικά με το «νόμο - πλαίσιο» (πανεπιστημιακό άσυλο), ενδιαφέ-

Η ώρα των δικαστών

Το «Κράτος των Δικαστών» ενισχυμένο αναδύεται στο πολιτικό προσκήνιο μέσω του «σκανδάλου» Κοσκωτά. Επιφορτίζεται με την ανόρθωση του κοινοβουλευτισμού μέσω της «κάθαρσης». Διαχωρίζει τους «έντιμους» από τους «ανέντιμους» πολιτικούς δημιουργώντας τις ιδανικές προϋποθέσεις για την ομογενοποίηση μετεκλογικά του προσώπου της εξουσίας.

Η δημοσιοποίηση των σκανδάλων - αποτέλεσμα των ανταγωνισμών στους κόλπου της κυρίαρχης τάξης δίνει το άλλοθι στους δικαστές να ξεπεράσουν (ιεραρχικά) τα όρια τους σαν εξουσία. Αναπροσαρμόζεται, εφόσον το επιβάλλει η συγκυρία, η ιεραρχική δόμησή των μηχανισμών του κράτους καταδείχνοντας την ικανότητα αυτού να μεταλλάσσεται. Αποδεικνύεται συγχρόνως η ανταγωνιστικότητα στους κόλπους της εξουσίας των ιδίων των μηχανισμών της.

Η ταξική φύση της δικαιοσύνης σαν θεσμός και λειτουργία παρέχει όλες τις εγγυήσεις να προσδώσει το χαμένο κύρος στο κοινοβουλευτισμό εξαγνίζοντας τον στο «καθαρίσιο». «Αδέκαστη» και «ανεξάρτητη» και ταξική συγχρόνως εγγυάται εκείνα τα στεγανά που δεν θα επιτρέψουν στους ενδοκαθεστωπικούς ανταγωνισμούς ν' αποτρέψουν την ομαλή πορεία προς το κοινωνικό ολοκληρωτισμό. Ακολουθώντας τις επιταγές του διεθνοποιημένου κεφαλαίου εν όψει της ευρωπαϊκής ενοποίησης του 1992.

Δεν θα επιτρέψει να κλυδωνιστούν οι θεσμοί και κυρίως τα βάθρα της εξουσίας «κολάζοντας» ποινικά ένα ελάχιστο μέρος των διαχειριστών της κρίσης. Αποκρύπτει έντεχνα την αλήθεια της γενικευμένης εκμετάλλευσης και λεηλάτησης της κοινωνίας από κεφάλαιο και κράτος, ανάγοντας την σε δικαστική υπόθεση, στο ρόλο του «αποδιοπομπαίου τράγου».

Αποσωβεί τον κίνδυνο θυσιάζοντας τα ίδια της τα παιδιά (Παπαδάτος) και επιτρέποντας τη φυγάδευση του Κοσκωτά αμβλύνη τις συγκρούσεις των κεφαλαιοκρατικών διαχειριστικών τάξεων.

Η μερική αυτονόμηση της δικαστικής εξουσίας από τη πολιτική ενισχύεται και

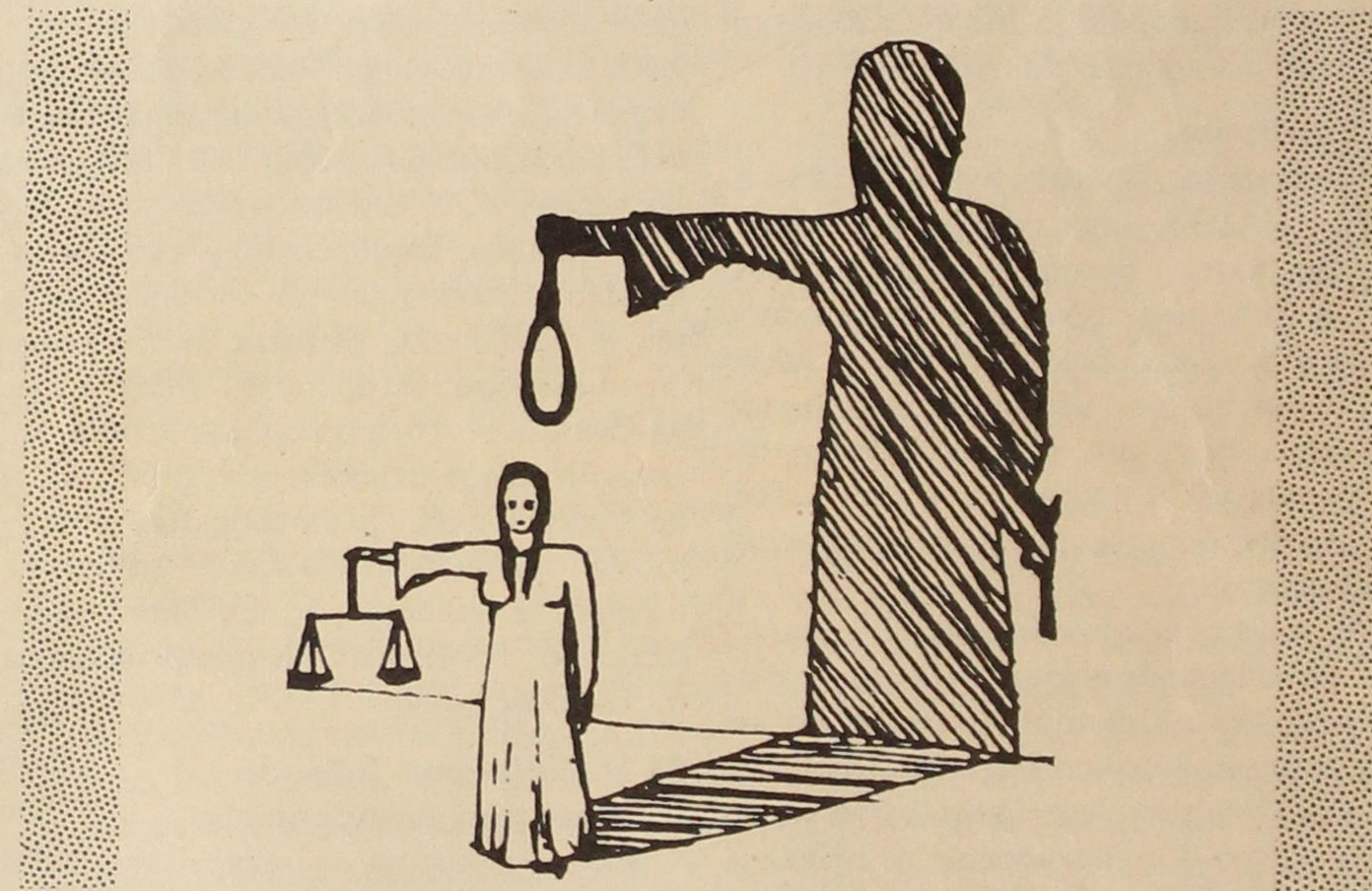
από τους νέους δικαστικούς κώδικες. Μεγαλύτερη αισχροκεδρία από «λαδώματα» περισσότερες σημειμένες δίκες με σημειμένες συνθέσεις, περισσότερες και ποιοτικότερες σκευωρίες για τους αντιστεκόμενους. Νέα μέτρα και μέθοδοι καταστολής.

Η αναγκαιότητα της αναβάθμισης της καταστολής επεξηγείται από τη πρόωθηση της δικαστικής εξουσίας στη κλίμακα των θεσμών. Πράγμα που δε σημαίνει παρά τη δημιουργία ενός προωθημένου κατασταλτικού μηχανισμού. Η αναβάθμιση της καταστολής είναι αναγκαία ώστε να εκλείψουν προοπτικά οι κοινωνικές αντιστάσεις, να φτάσει η ελληνική κοινωνία στον ολοκληρωτισμό του '92 μ' ένα επίπεδο ανάλογο των δουλοπάροικων της Ευρώπης.

Ένα τέτοιο μεγαλεπίβολο σχέδιο είναι αδύνατο να μπει σ' εφαρμογή μόνο από την αστυνομία και τις δικαστικές αρχές. Οι νοσηροί εγκέφαλοι της ασφάλειας είναι ανίκανοι να κατασκευάσουν σκευωρίες από μόνοι τους. Τα κονδροειδή μέχρι τώρα κατασκευάσματα της ασφάλειας έχουν καταρριφθεί περίτρανα στα μάτια της κοινωνίας δημιουργώντας το αναξίπιστο απέναντι της αλλά και απέναντι στους πατρόνες της. Τα ΜΑΤ το μόνο που κατάφεραν ήταν να μεγαλώσουν το χάσμα κοινωνίας - αστυνομίας. Εν τέλει η αστυνομία ήταν πάντα λαομίσητη, ώστε να μην παρέχει τις εγγυήσεις προς το κράτος της ικανότητας να επιβληθεί στη κοινωνία. Άλλωστε ο βαθμός διαφθοράς της την κάνει ανεξέλεγκτη και από την ίδια τη πολιτική εξουσία.

Στον αντίποδα της καταστολής οι σχέσεις κοινωνίας - δικαιοσύνης δεν έχουν φτάσει σ' αυτό το οριακό σημείο των σχέσεων κοινωνίας - μπάτσων. Ο δικαστής αν και είναι το ίδιο ή και περισσότερο διεφθαρμένος και αποκρουστικός, διατηρεί τη μεγαλοπρέπεια που του προσδίδει το απρόσωπο και απρόσωπο της «Δικαιοσύνης» και η δικαστική εξουσία είναι περισσότερο συμπαγής μηχανισμός.

Δεν είναι τυχαίο που τις υπηρεσιακές κυβερνήσεις τις αποτελούν δικαστές σαν αναγνώριση και αποδοχή του ρόλου του νομοτηρητή. Δίνεται υπόσταση στο «Κρά-

ρου στο βαθμό που διαφαίνεται, ότι ο ολοκληρωτισμός δείχνει να μη χρειάζεται πλέον την επίφαση της «Δημοκρατίας» και της «ελεύθερης διακίνησης ιδεών» για να εδραιωθεί. Μπορεί το άσυλο να μην καταργήθηκε η επικείμενη διώξη όμως «παντός υπεύθυνου» — που στην αρχική της μορφή ήταν διώξη γνωστών αναρχικών, τα ονόματα των οποίων βγήκαν από τα συρτάρια της ασφάλειας, και διώξη της επιτροπής ασύλου ίσως και της συγκλήτου — έστειλε ένα μήνυμα ισχύος προς κάθε κατεύθυνση αναφορικά με την επέμβαση πλέον της «δικαιοσύνης» σε θέματα «ταμπού» για την ελληνική κοινωνία. Ποινικοποιείται πολύ έξυπνα όποιος φέρεται ελαστικά στην εξεγερτική διάθεση της κοινωνίας.

Κατακεραύνωσε (η εξουσία) πολιτικούς και κοινωνία που ξαφνιάστηκαν από την απόφαση, ενισχύοντας το συμβόλαιο απόλυτης δικαιοδοσίας σε θέματα καταστολής. Τους μεν ποινικοποιώντας τη κατάληψη. Τους δε μη επιτρέποντας τους το άλλοθι της αποστασιοποίησής από την απόφαση, που επιχειρήθηκε φυσικά για λόγους σκοπιμότητας.

Οι σχέσεις αστυνομίας - δικαστών σοφίγηθηκαν ανοίγωντας νέο «κεφάλαιο» στο θέμα καταστολή. Η επιθυμητή προ πολλού επίτευξη απόλυτης συνεργασίας δικαστών - αστυνομίας (θέμα άμεσης προτεραιότητας όσον αφορά τον αντιτρομοκρατικό) επισφραγίζεται δημιουργώντας έναν ασφυκτικό κλοιό γύρω από τους αντιστεκόμενους.

Συμπερασματικά

Οι αναρχικοί σαν προωθημένο τμήμα αυτής της κοινωνίας, έχοντας βιώσει τη καταστολή μέσα από σκευωρίες βασανισμούς, διώξεις, ποτέ δεν είχαν αυταπάτες για τον εφιάλτη που εξυφαίνεται σε βάρος ΟΛΩΝ.

Γνωρίζουμε ότι αν αυτή τη φορά οι μηχανισμοί καταστολής επιτύχουν να πραγματοποιήσουν τις επιδιώξεις τους, πολύ γρήγορα η κοινωνία, τελικός αποδέκτης, θα βιώσει τη βαρβαρότητα της θεσμοποιημένης βίας. Η ίδια παρ' όλη την αυτοεγκατάλειψη της δεν φαίνεται να

ταυτίζει το δίκαιο με το δικαστή παραμένοντας καθοριστικός παράγων στο περιορισμό των διαθέσεων του κράτους.

Επειδή η δικαιοσύνη δεν είναι τυφλή αλλά είναι κι οπλισμένη μόνη εγγύηση ότι δεν θα γίνουμε μάρτυρες στο βωμό του εκσυγχρονισμού της εκμετάλλευσης, είναι η γενίκευση της κοινωνικής αντίστασης μέσα από τη διαρκή συγκρούση με το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Συνέχεια από σελ. 1

Η δυνατότητα της παγκόσμιας επανάστασης αδυνατεί να αντισταθμίσει τη δυναμική της τεχνολογικής έκρηξης, είτε μέσα από την αδυνατότητα κατανόησής της είτε μέσα από την εμμονή σε απαρχαιωμένα σχήματα, θεωρήσεις και μεθόδους (π.χ. η επαναοικειοποίηση των μέσων παραγωγής καθίσταται πια αδύνατη για κοινωνική χρήση, στον βαθμό και στο μέγεθος που αυτά αποσχίζο-

Η ΟΧΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Μπροστά λοιπόν σ' αυτούς τους καινούργιους ορίζοντες που διανοίγονται, το ελληνικό κράτος οφείλει να προσδώσει στους μηχανισμούς της κυριαρχίας του, έναν ιδιαίτερα έντονο ρόλο δραστηριοποιώντας κάθε τι που το ενισχύει και το οχυρώνει.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια, η αντιμετώπιση του κράτους εμπεδώνεται με συγκεκριμένα σχέδια, αναβαθμίζοντας ταυτόχρονα το ιδεολογικό πρόταγμα της εξουσίας του. Αν θέλαμε να συνολοκοποιήσουμε τις κρατικές επιλογές προκειμένου να αναδυθεί η αντικειμενική συνομοσία των αφεντικών, θα μπορούσαμε να τις συνοψίσουμε σε μερικά κεντρικά σημεία. Είναι τα σημεία εκείνα που συμπυκνώνουν τη φιλοσοφία των κυρίαρχων και διαμέσου των οποίων επιχειρείται η διάχυση των εξουσιαστικών επιλογών στον κοινωνικό ιστό. Φυσικά η επιτυχία ή η αποτυχία ενός τέτοιου εγχειρήματος εναπόκειται στη δυνατότητα της κοινωνίας να συγχάσει ή να αποκαλύπτει τα εχθρικά σχέδια του κράτους. Με την πεποίθηση ότι συμβάλλουμε στο τελευταίο, έχουμε:

α) Συναίνεση

Μέσα σε μια δεκαετία περίπου (1981 άνοδος ΠΑΣΟΚ μέχρι σήμερα) η σημασία της συναίνεσης εκπνήχθηκε στην κορυφή της λογικής των κυρίαρχων και απέκτησε μια μείζονος σπουδαιότητας αξία. Ο λόγος για τον οποίο έγινε κάτι τέτοιο, αναντίρρητα βρίσκεται μέσα στη χασματική σχέση της κοινωνίας με το κράτος, μέσα στην ταξική διαφοροποίηση του εξουσιαστικού με τον εξουσιαζόμενο.

Αν παλιότερα η τρομοκρατία, η τυρανία και ο δεσποτισμός είχαν σαν συμμάχους τις προκαταλήψεις, τα ταμπού, τον φόβο και την επέκεινα λύτρωση των καταπιεσμένων, σήμερα ένα τέτοιο εγχείρημα επιβολής θα ήταν όχι μόνο αντιδεδοντολογικό, αλλά συνάμα επικίνδυνο και επώδυνο για τους κυρίαρχους.

Εξάλλου το επιζητούμενο και η «εν τέλει» αναζήτηση της καπιταλιστικής κυριαρχίας, βρήκε το ιδεολογικό της επιστέγασμα στη σημασία της συναίνεσης τις τελευταίες δεκαετίες (έστω και αν χρειάστηκε για να φτάσει εδώ, να ματωβάσει ολόκληρο τον πλανήτη) και τίποτε δεν δείχνει να αναστρέφει ούτε την πορεία της, ούτε τις αναζητήσεις της.

Αναμφίβολα η συναίνεση «γεφυρώνει» το χάσμα ανάμεσα στον εκμεταλλευτή και τον εκμεταλλεζόμενο ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΤΟ ΚΑΤΑΡΓΕΙ.

Βέβαια, η συναίνεση χωρίς υλικό αντίκρυσμα σήμερα, εύκολα θα ανάγονταν σε ανιστόρητη θεολογική σχέση μεταξύ δυνατού και αδυνάτου και εξίσου εύκολα θα διαλύονταν. Για το λόγο αυτό χρειάζεται να διατηρεί πάντα μια δυναμική παρουσία μέσα στον κοινωνικό χώρο. Δυναμική παρουσία σημαίνει να παρέχει διαρκώς τη δυνατότητα ενσωμάτωσης του ατόμου μέσα στο πλέγμα των σχέσεων κυριαρχίας.

Απ' αυτή τη σκοπιά, το κράτος θεσμίζει την ενσωμάτωση και αντικαθιστά την παρανοϊκή ορολογία περί «κοινωνικοποίησης» του με τον πραγματικό και αληθινό όρο της κρατικοποίησης της κοινωνίας. Η επίκληση της συναίνεσης σαν διεθνοποιημένος όρος κυριαρχίας αποκρυσταλλώθηκε ανάμεσα στις παλάμες των χειραιξαζομένων εξουσια-

στών (από την κοινωνία). Η αντιμετώπιση και η οχύρωση του σύγχρονου κράτους περνάει μέσα απ' την καταστολή και τον έλεγχο της κοινωνίας, αφού η «επανάσταση» στο εσωτερικό του συστήματος δεν αποτελεί παρά την προκρούσπα κλίση προσαρμογής των καταδυναστευομένων, στη νέα πραγματικότητα.

Ρήγκαν-Γκορμπασώφ, επισφραγίζοντας μ' αυτόν τον τρόπο, τη δρομολόγηση της «ειρήνευσης» και της κοινωνικής διαπραγματεύσεως.

Η ελληνική πραγματικότητα αποτελεί ένα πεδίο πιστής ανταπόκρισης και σύλληψης του συναινετικού σχεδίου κυριαρχίας. Από τις συναινετικές κυβερνήσεις μέχρι τις συναινετικές «λύσεις» των ταξικών συγκρούσεων και των κοινωνικών προβλημάτων, δεν έχουμε παρά να συμπεράνουμε πως η ρήξη με το σύστημα κυριαρχίας προσκρούει περισσότερο στην αδυναμία της ενσυνείδητης σύγκρουσης, παρά στους όρους επιβίωσης. Η προεκλογική εργασιακή ειρήνη αποτελεί μια από τις τραγικές αλήθειες των συναινετικών διαδικασιών. Και είναι εξίσου τραγική η αλήθεια, πως το συναινετικό σχέδιο κυριαρχίας μεθοδεύει και επιδιώκει έναν λόγο που θα είναι «αποφορτισμένος» από κάθε ταξική απεύθυνση και συγκρουσιακή σημασιολόγηση: με αυτό υποδηλώνεται ο παραμορφωτικός εγκλεισμός των κοινωνικών ανταγωνισμών στην αφαίρεση μιας «κριτικής» διαμεσολαβημένης από την ασπικοδημοκρατική φιλοσοφία των «πολιτικών δικαιωμάτων». Σ' ένα τέτοιο πλαίσιο, το κοινωνικό κίνημα οικειοποιείται μ' έναν φανακισμένο ριζοσπαστισμό, την πολιτική κουλτούρα της εξουσίας, θέτοντας την «κοινωνική αυτενέργεια» με όρους ΘΕΣΜΙΚΩΝ διακανονισμών: ο «διαμαρτυρούμενος πολίτης» υποκαθιστά τον ανπιστεκόμενο άνθρωπο, ο πραγματισμός της «μεταρρυθμιστικής δυνατότητας» υποκαθιστά τον εξεγερτικό αυθορμητισμό, ο ρεφορμισμός του «κοινωνικού διαλόγου» υποκαθιστά την ανατρεπτικότητα της αντιπαράθεσης.

β) Η κυβέρνηση Ζολώτα.

Αρχή μιας άλλης εποχής.

Αποφεύγοντας και προοπερνώντας κάθε απόπειρα ενδοκυβερνητικής ερμηνείας του συμπαγούς κυβερνητικού σχηματισμού Ζολώτα, μιας και το ρόλο αυτό τον γνωρίζουν πολύ καλύτερα από μας οι κονδυλοφόροι του ασπικού τύπου θα επισημάσουμε ορισμένα σημεία που «σημαίνουν» την προοπτική των επιλογών της κυριαρχίας.

Πρώτον. Με την κυβέρνηση Ζολώτα επισφραγίζεται η ομογενοποίηση των διαχειριστών της εξουσίας, όχι φυσικά στη δευτερευούσης σημασίας προγραμματική τους διακήρυξη, αλλά στην ουσιαστική και κατά τεκμήριον παραδοχή της πως το καπιταλιστικό σύστημα κυριαρχίας με αγορά και κοινοβούλιο, αποτελεί το ΜΟΝΤΕΛΟ ανάπτυξης άρα και το μοχλό επέμβασης μαρξιστών, σοσιαλιστών και φιλελεύθερων, στο κοινωνικό γίγνεσθαι. Η σωστική παραδοχή αυτού του μοντέλου ενισχυμένη από το **εμπόριο** αναμνηστικής πέτρας στα σύνορα των δύο Γερμανιών, θεμελιώνει το τέλος των οραμάτων των πάσης φύσεως εξουσιαστών και την αρχή της στυγνής αντιμετώπισης οποιασδήποτε κοινωνικής αυτενέργειας και διαφοροποίησης (απ' την έκδοση-δολοφονία του Οζ Σομάρ στην αθώωση του Μελίστα και την εκτέλεση του 15χρονου Κικέρη μέχρι τα μέτρα λιτότητας και τις προτάσεις Γιάνναρου για τις προβληματικές επιχειρήσεις).

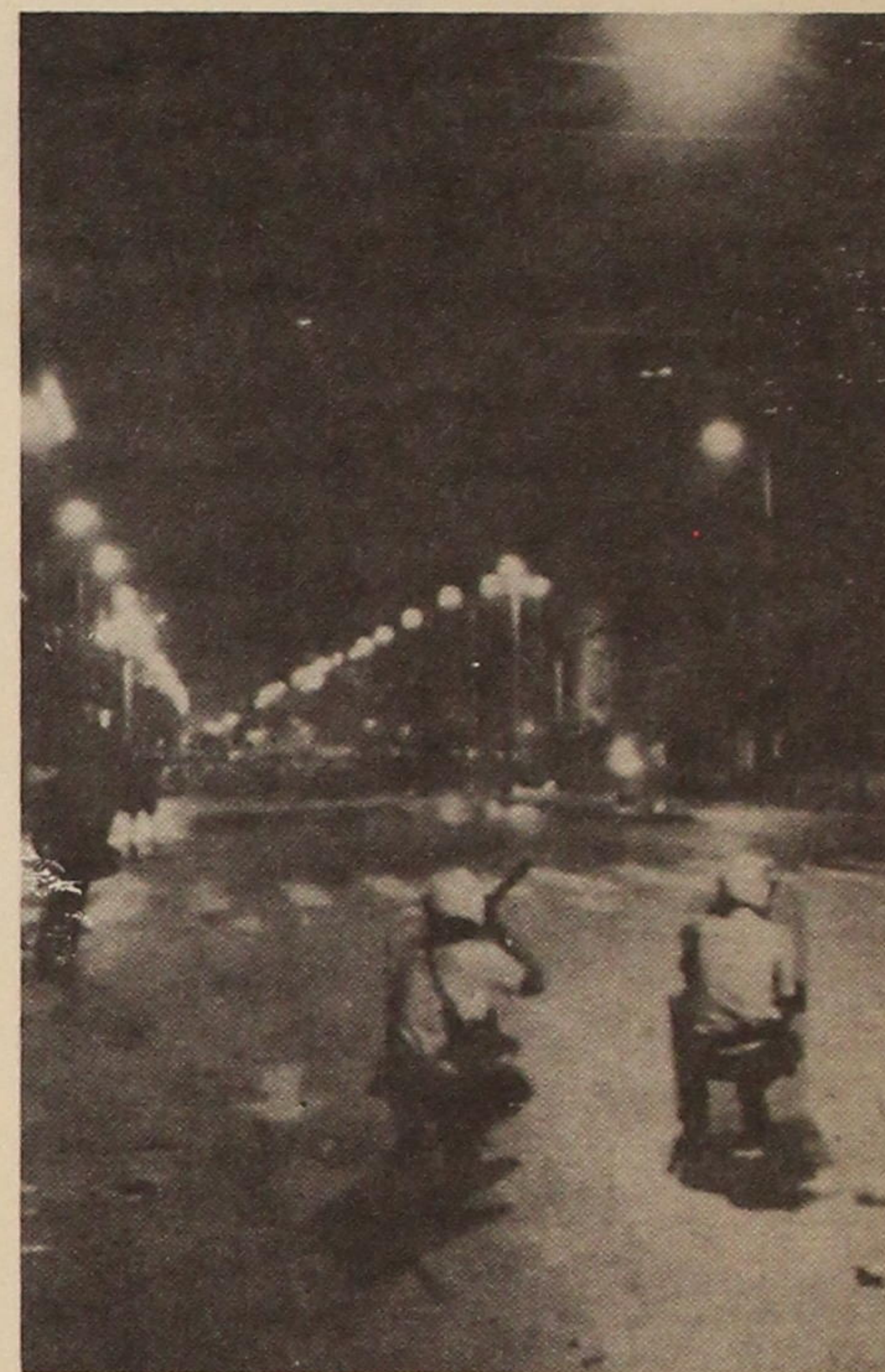
Δεύτερον. Η αφαιρετική αναγωγή των ταξικών σημασιών σε σημασίες υπερταξικές (εθνική οικονομία, δικαιοσύνη, επιχείρηση

αντί για εκμετάλλευση, δικαστής, αφεντικό) αποτελούν το ουσιαστικό βήμα της διαχειριστικής επιστράτευσης των εξουσιαστών, προκειμένου να αναπλάσουν την κοινωνική συνείδηση, απονεκρώνοντας ό,τι ερεθίζει το σύστημα κυριαρχίας. Όλη αυτή η μυθοπλασία του «εθνικού» αποσκοπεί σε μια εσωστρεφή «ευθύνη» και άρα στη δυναμική συμμετοχή του σύγχρονου ραγιά στην «έξο-

δο» απ' την κρίση. Έτσι η «θυσία» ανάγεται σε υπέρτατη αξία, προσφορά στο συμφέρον του συνόλου (...των αφεντικών). Η επιβλητική ορολογία «οικουμενική» ενισχυμένη με όλες αυτές τις αφαιρέσεις είναι ό,τι καλύτερο μπορούσε να προσφέρει η σοφιστική του κράτους απέναντι στους αποσβολωμένους θεατές του.

SS - ΜΠΑΤΣΟΙ ΔΙΚΑΣΤΕΣ

Ήδη με το ξέσπασμα του σκανδάλου «Κοσκωτά», οι δικαστές κατέστηκαν να διασώσουν το κύρος και την «αξιοπιστία» των θεσμών στο μέτρο και στο βαθμό που οι πολιτικοί τους διέσυραν, αδυνατώντας να δώσουν οι ίδιοι μια λύση. Η ανάδειξή τους σε εμπροσθοφυλακή του συστήματος, το δικαστικό σώμα ανέλαβε το ρόλο του θεματοφύλακα εν ριπή οφθαλμού, όχι βέβαια από «πατριωτισμό», αλλά επειδή του παρουσιάστηκε η μοναδική ευκαιρία για να προβάλει με έντονο τρόπο την αξίωση να συμμετάσχει ενεργά και αποφασιστικά στην πορεία του «έθνους». Έτσι αφού ισχυροποιήθηκαν με τους νέους δικαστικούς κώδικες που τους δώσαν περισσότερη αυτονομία σε σχέση με την πολιτική εξουσία και άρα μεγαλύτερη ευχέρεια χειρισμών, βολιδοσκοπήσαν την κοινωνία με την πεποίθηση ότι οι αποφάσεις τους είναι εν γένει αποδεκτές και με τη σιγουριά ότι είναι αμετάκλητες και άρα δεν επιτρέπονται επικρίσεις. Η αποπολιτικο-κομματικοποίηση της εξουσίας ήταν το αναγκαίο στάδιο και η πίστωση χρόνου που χρειαζόνταν οι πολιτικοί προκειμένου να αποδείξουν στη ντόπια και διεθνή κυρίαρχη τάξη την εξουσιαστική τους ικανότητα. Έτσι οι απελευθερωτές των εμπόρων ηρωίνης, οι εκδικητές των κοινωνικών αγωνιστών και των πάσης φύσεως απελπισμένων, αποκομμένοι απ' τον κόσμο και εγκλειστοί στους κύκλους τους, δεν αργούν να δείξουν το πώς αντιλαμβάνονται την κοινωνία και τη της επιφυλάσσουν. Υποκαθιστούν μέσα στο πεδίο δράσης τους το ρόλο της αστυνομίας, συμμετέχοντας ενεργά στην καταστολή, προκαλώντας ακόμη και τους «δικούς» τους. Αναγορεύονται σε προστάτες του συστήματος, υποσχόμενοι κάθαρση στην οικονομία, στο ποδόσφαιρο κλπ., και αναλαμβάνουν

να πατάζουν την «τρομοκρατία», αθρώνοντας τον Μελίστα και ελευθερώνοντας τον Σπυράκο στην Πρέβεζα. Δεν είναι και τόσο παράξενο που μετέτρεψαν μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα την Ελλάδα σ' ένα απέραντο δικαστήριο. Η εξουσιαστική θρασύτητα των δικαστών σίγουρα δεν τους διαφοροποιεί και πολύ απ' αυτό που ήταν πάντα, τους μεταθέτει όμως από την οπισθοφυλακή της καταστολής στην εμπροσθοφυλακή. Οι μπάτσοι τώρα μπορούν να νιώθουν πιο «ασφαλείς», αφού δεν είναι οι μόνοι εκτεθειμένοι.

ΕΝΟΠΛΗ ΠΑΛΗ: Η ΕΠΙΦΑΣΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

Το διεθνοποιημένο σχέδιο της κρατικής καταστολής συμπυκνώνεται στην πάλη και οργάνωση των κρατών ενάντια στην «τρομοκρατία».

Το πρώτο ψέμμα που σντελείται σ' αυτή τη μεθόδευση είναι ο προσδιορισμός της «τρομοκρατίας» που αφ' ενός μεν τείνει να συμπεριλάβει ΟΛΕΣ τις αντικαθεστωπικές πρακτικές και αφ' ετέρου να κατασκευαστεί νήπιση ένα μέσο πάλης, την ένοπλη αντίσταση, στη συνείδηση των καταπιεσμένων. Δεν είναι και παράξενο ούτε «παράλογο» κάθε φορά που χτυπιέται το συμφέρον των κυρίαρχων, αυτοί να το παρουσιάζουν σαν χτύπημα κατά του γενικού συμφέροντος. Οι «ελέω λαού» εξουσιαστές, στηριγμένοι πάνω σ' αυτή την αφαίρεση, προσδοκούν σε μια «αντι-τρομοκρατική» συσπείρωση επιστρατεύοντας κάθε φορά την πωματολαγνεία, την καταστροφολαγνεία και την χαφιεδολαγνεία.

Πίσω όμως απ' τον πραγματικό πόλεμο που κηρύσσει ένας ανάρτης με το καθεστώς, κρύβεται ένα ολόκληρο σχέδιο παραπλάνησης. Η ένοπλη πάλη χρησιμοποιείται σαν επίφαση στο βαθμό που η απειλή επί του ειδικού συμφέροντος των κυρίαρχων διαθλάται και παραμορφώνεται στην κοινωνική συνείδηση εμφανιζόμενη σαν γενική απειλή. Το επιθετικό σχέδιο της εξουσίας ανατροφοδοτείται με τη συναίνεση, που συνεπάγεται ταξική συνεργασία σε όλα τα πε-

διά των κοινωνικών αντιθέσεων.

Η ενδυνάμωση της κυριαρχίας στις «πειριοχές αδύνατης έντασης» όπως χαρακτηρίζεται η ένοπλη πάλη από τους αμερικάνους επιτελάρχες, αποσκοπεί στην αποδυνάμωση, την απομόνωση και εξόντωση των ένοπλων αγωνιστών. Αυτοματικά όμως, οι επεκτατικές επιλογές του κράτους διεισδύουν στην κοινωνία με ολόκληρο τρόπο, συνολοκοπιώντας την στρατηγική της επίθεσής του. Οι ένοπλοι αναζητούνται παντού έτσι ώστε η καταστολή να είναι προσπελάσιμη σε κάθε χώρο αλλά και σε κάθε άτομο.

«Αν είναι να αποκαλυφθούν οι δράστες **όλους** πρέπει να τους ανακρίνουν. Κι αν αρχίσουν από μένα». Σ. Νέστωρ, βουλευτής του Συνασπισμού. Η δήλωσή του τοποθετείται μετά την εκτέλεση του Π. Μπακογιάννη.

Μια τέτοια δήλωση, αποκαλύπτει περίτρανα τις διαθέσεις των συγκλινομένων καθεστωπικών λογικών. Η ΤREVΙ, η συνεργασία των κρατών (και δη ΗΠΑ-ΕΣΣΔ), η οχύρωση του θεσμο-νομοθετικού οπλοστασίου, η χρησιμοποίηση του τύπου μέσω πρακτόρων σαν δελτίο τύπου των ασφαλίτικων μηχανισμών, οι συλλήψεις, οι έρευνες, η χρηματοδότηση για ηλεκτρονικό εξοπλισμό των δικαστικών αρχών, αποτελούν τη συνεπακόλουθη διαβεβαίωση των κρατιστών, ότι το σχέδιο της καταστολής διασφαλίζεται μέσα στη

μυστικοποίηση της πάλης ενάντια στην «τρομοκρατία».

ΧΟΥΛΙΓΚΑΝΙΣΜΟΣ

Ό,τι δεν μπορεί να συγκαλύψει το σχέδιο επίθεσης του κράτους μέσα απ' την καταπολέμηση της «τρομοκρατίας» έρχεται να το επικαλύψει η «καταπολέμηση της βίας στα γήπεδα».

Οι δηλώσεις των αυθεντικών χουλιγκάνων προέδρων των ΠΑΕ (Σαλιαρέλης, Γιόπουλος, Βουλινός κλπ.), που εμφανίζουν

τις εξέδρες σαν πεδίο μάχης αναρχικών, δεν αντανακλούν παρά μια άλλη στρατηγική επίθεσης. Η συγχυτική προβολή μιας ομοιοφανούς συγκρουσιακής πρακτικής, αποσκοπεί στην αποδυνάμωση του συγκρουσιακού επαναστατικού λόγου, με επιζυγούμενο την ανακλαστική και σοφιστική λογική: «οι αναρχικοί συγκρούονται με την αστυνομία, στη θύρα 4, 7, 21 κλπ. συγκρούονται με την αστυνομία άρα στη θύρα βρίσκονται αναρχικοί».

Βάσει αυτής της λογικής, όλα τα κράτη της Ευρώπης και μάλιστα τα σοσιαλιστικά, μετονομάζουν κάθε εκδήλωση δυναμικής αντιπαράθεσης, σε χουλιγκανισμό.

Η ευρύτητα της κοινωνικής συναίνεσης κατά της βίας στα γήπεδα, δίνει τη δυνατότητα στους μηχανισμούς του κράτους να κατασκοφαντούν οποιαδήποτε βία και οπουδήποτε, έτσι ώστε να λοβοτομήσει την κοινωνική αυτενέργεια και την ανιεξουσιαστική και συγκρουσιακή αντιθεσμική της ικανότητα. Και επειδή ο χουλιγκανισμός αυτοτροφοδοτείται μέσα απ' την ιδεολογική ουσία του κεφαλαιοποιημένου αθλητισμού, που μόνο η κατάργησή του θα τον καταργούσε, είναι σίγουρο πως το κράτος δεν είναι διατεθειμένο να αφοπλιστεί ιδεολογικά απέναντι στην πρακτική της **μαζικής βίας**. Ο χουλιγκανισμός είναι η απάντησή του.

γανωμένη εξεγερτική άρνηση της νομιμότητας που πατρνάρουν οι δικηγόροι, οι δημοσιογράφοι, οι γραφειοκράτες και όλοι οι μοντέρνοι τεχνικοί της κοινωνικής αναισθησιοποίησης. Η ουσία της κοινωνικής επανάστασης δεν εντοπίζεται —κατά μια απλοϊκή και επικίνδυνη μεταφυσική βίωση της επιθυμίας— στο «κρίσιμο σημείο» της εξέγερσης αλλά στο ίδιο το γίνεσθαι των σύνθετων κοινωνικών αντιστάσεων— για τις οποίες, αυτό που έχει σημασία είναι η ποιοτική αντιστοιχία με τις αποδιδόμενες προτεραιότητες ως προς τα επίπεδα και τους όρους οργάνωσης της κυριαρχίας του Κράτους και του Κεφάλαιου. Και δεν εννοούμε εδώ μια ενσωματωσίμη ανταπόκριση στα πεδία ανταγωνισμού που ορίζει η Εξουσία αλλά μια συγκεκριμένη ανάλυση των επίκαιρων ιστορικών όρων που καθορίζουν την επιβολή της, με στόχο μια πράξη που: θα αποσταθεροποιεί τους μηχανισμούς της (φυσικούς και θεσμικούς) θα καταφέρνει ουσιαστικά χτυπήματα στην ιδεολογική και πολιτική συνοχή της, θα καταστρέφει τους διαύλους επικοινωνίας της με το κοινωνικό σώμα.

Ένα από τα θεμελιώδη γνωρίσματα μιας επαναστατικής πρακτικής είναι η λειτουργικότητα σε σχέση με την επιθυμητή και επιδιωκόμενη **αποσταθεροποίηση** των ισορροπιών και ομαλοτήτων που δημιουργούν οι πολιτικοί, ιδεολογικοί και θεσμικοί μηχανισμοί της Εξουσίας. Η Τάξη, θεωρημένη ως επιβλημένο καθολικό μοντέλο συλλογικότητας, είναι, μέσα στο παρόν, η δομική προϋπόθεση για την ασφαλή και πλήρη αναπαραγωγή της Εξουσιαστικής κατάστασης. Η σχεδιασμένη επίθεση στο νόημα, τα δηλωτικά σύμβολα και τις πρακτικές εμφανίσεις της Τάξης, υπήρξε ανέκαθεν ουσιαστική συνθήκη κάθε επαναστατικής κοινωνικής ανατροπής.

Είναι προφανές ότι η επαναστατική Πράξη δεν μπορεί να είναι «πολιτική» και, επίσης, δεν μπορεί να περιέχει καμιά θετική αλήθεια εφόσον παραμένει επαληθευμένη μόνο και κύρια μέσα από τα εσωτερικά της στερεότυπα.

α) **Η επαναστατική Πράξη δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι «πολιτική»** στο βαθμό που με την πολιτικότητα υπονοείται μια **υποταχτική** σχέση προς τις «μάζες». Το κίνητρο της δράσης δεν είναι η προσέλκυση των ανθρώπων, με την έννοια της ανάπτυξης **οριοθετημένων μαζικών συσπειρώσεων** γύρω από έναν επεξεργασμένο προγραμματικό πόλο. Ένα τέτοιο ζητούμενο αναιρεί εξ αρχής το προσδοκώμενο αναρχικό περιεχόμενο της κοινωνικής επανάστασης που θεμελιώνεται στην αυθόρμητη ανατρεπτική δραστηριότητα των ανθρώπων συνόλων μέσα από την ίδια τη δική τους συνείδηση της ανάγκης για **ριζική** καταστροφή των εξουσιαστικών συνθηκών και θεσμίσεων (άλλωστε, καμιά «ανάγκη» δεν νοείται αντικειμενικά σαν τέτοια έξω από την ενεργητική βούληση του ανθρώπινου παράγοντα). Αυτή η λογική, δηλαδή της μαζικής συσπείρωσης, ρητά ή ανομολόγητα, διαπερνά τις απόψεις που (διαμέσου της άσκησης μιας **κρυποφτριαστικής** κριτικής στις εμπλοκές και τις ανεπάρκειες της αναρχικής παρουσίας στην Ελλάδα) εσπάζουν την ανάλυσή τους των προτεραιοτήτων στη «δουλειά μέσα στο λαό». Ωστόσο, η πολιτικότητα της αναρχικής κοινωνικής κριτικής αναδεικνύει την ιδιομορφική της λειτουργικότητα εκεί ακριβώς όπου η **επανάσταση καλείται να αποδείξει ότι αποτελεί την απόλυτη διαλεκτική Άρνηση**: η δράση «μέσα στο λαό», **ξεπερνά** τα επίπεδα επαλήθευσης της «λαϊκής βούλησης» όπως αυτά συγκροτούνται και συναρθρώνονται (εντός της συναινετικής καθημερινότητας) από την αδιάκοπη ενέργεια των εξουσιαστικών επιβολών. Αυτό το ξεπέραςμα δεν σημαίνει ελιπίστικη αποστροφή σε σχέση με τις όποιες καθυστερήσεις των «μαζών» (αυτήν μάλλον θα την ανακαλύ-

ψουμε στην «πολιτική» συμπεριφορά του αναρχικού διαφωτιστή της συνοικίας) σημαίνει όμως επαναστατική υπέρβαση της Νομιμότητας και της Λογικότητας που έχουν επιβληθεί ως «ιστορικές κανονικότητες» για λογαριασμό των ιδιοκτητών και των εμπόρων. Είναι προφανές ότι με την παραπάνω προβληματική αναστέλλονται οι παρωθήσεις για την ανάπτυξη απολογητικών συμπεριφορών και λόγων: **η δικαιοσύνη της εξουσιαστικής καθημερινότητας δεν προβλέπει επείκεια για τους αναρχικούς** όσο αυτοί δεν κατακυλιάνε στις γραφικότητες του ρεφορμιστικού εναλλακτισμού είτε στα κομπογιαννίκα τερτίπια ενός εξουσιαστικοφανούς νεοαριστερισμού. Η επαναστατική Πράξη, χωρίς τον ραφινάτο σουσουδιισμό της μαρξόβιας ιντελιγκέντσιας, δεν ανταποκρίνεται σε προϊσχύοντα ερεθίσματα, αλλά **προκαλεί τέτοια**, δημιουργεί συνθήκες.

β) **Η επαναστατική Πράξη δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι «ιδεολογική»** στο βαθμό που με τον όρο ιδεολογία δηλώνεται, στην καλύτερη περίπτωση, μια μαζιμαλιστική συμβολική **καταγγελία** της πραγματικότητας και δεν ενισχύεται η λειτουργική ρήξη με τα άμεσα δεδομένα της Κυριαρχίας —θεωρημένα, ασφαλώς, μέσα στο γίνεσθαι που τα οργανώνει σταθεροποιητικά μέσα στο χρόνο. **Η ιδεολογική καθαρότητα** της επαναστατικής Πράξης είναι, οπωσδήποτε, αναγκαία, όχι όμως σαν πρακτική εφαρμογή αντιγραφικού χαρακτήρα μιας άγονης εξηγητικής σχέσης με τα κείμενα αλλά σαν προϊόν μιας ουσιαστικής **ανάλυσης του συγκεκριμένου** στη βάση των αρχών της **εξελισσόμενης Θεωρίας**. Η μονολιθική ιδεολογική λειτουργία, καταγράφοντας απλώς μια αφηρημένη ιστορική διάσταση, πάει να εκδιόσει τις εξελίξεις με ορμητήριο τον αυτοεπιβεβαιωνόμενο εγωισμό μιας αποκλεισμένης «επαναστατικής αυθεντίας». Ο σχεταριστικός χαρακτήρας μιας τέτοιας λειτουργίας οδηγεί πράγματι σε μια πράξη θεαματική που ενδυναμώνει αποφασιστικά τις εμπεδοστικές συνθήκες των οργανωμένων διαχωρισμών. Το **ξεπέραςμα της «ιδεολογικότητας»** είναι ζητούμενο, από την άποψη του σύγχρονου επαναστατικού σχεδίου που **δεν θα καταστρώνεται** αλλά θα πραγματώνεται.

Είναι λάθος να διεκδικήσουμε την οικειοποίηση αυτού του κόσμου: κάτι τέτοιο, ούτε σωστό —από την άποψη των ιδεολογικών αιτημάτων του αναρχισμού— ούτε και δυνατό είναι —από την άποψη της λειτουργικής - τεχνικής - διοικητικής οργάνωσης της σημερινής κοινωνίας. Μεθοδεύοντας την πραγμάτωση του ιστορικού - ταξικού αιτήματος της **καταστροφής**, ο επαναστατικός αναρχισμός συγκροτείται και **ανάπτυσσεται** σε σχέση με:

— τη συστηματική ανάλυση και αποκάλυψη των αληθινών κοινωνικών - ταξικών περιεχομένων των γενικών διαδικασιών της εκσυγχρονιστικής ανασυγκρότησης — την επιθετική αποστασιοποίηση από κάθε πρόταση και πράξη ρεφορμιστικού αναπροσδιορισμού των όρων συγκρότησης του κοινωνικού - ταξικού κινήματος

— τη **σχεδιασμένη και μεθοδική επίθεση** στους κρίκους της κοινωνικής συναίνεσης σε ένα πλαίσιο δράσεων **βασισμένο στην πρακτική της εξεγερτικής απόπειρας**.

Επαναδημιουργούμε απόσπασμα από κείμενο συντροφών, που συντάχθηκε κατά τη διάρκεια της κατάληψης του Πολυτεχνείου, θεωρώντας τη συνεισφορά του στην αποσύνγκση του περιεχομένου της αντιτάσης στην κρατική κατάσταση αρκετά σημαντική, στο πεδίο του άμεσου και πρακτικού διαλόγου.

Ο επαναστατικός αναρχισμός — σαν ζητούμενο και σαν ανάγκη

Έχει παρέλθει ανεπιστρεπτή η «Μπελ Επόκ» ενός κοινωνικού κινήματος που ανακύκλωνε γεροντικές ψευδαισθήσεις «ανάπτυξης», παραδομένο ηλίθια στην ισχύ των γεγονότων. Σήμερα ζούμε το κατάφωρο φέμα μιας εποχής που δημιουργεί τα νέα σύνορα της Κυριαρχίας θεσμίζοντας ως «επαναστατική αντιπρόταση» τη φλύαρνη συμβιβαστικότητα του εγκεκριμένου νομικισμού και τη γελιοία διαλλακτικότητα του αφομοιώσιμου εναλλακτισμού. Ο Λαλιώτης προσδιορίζει τη ρεφορμιστική κοινωνικοποίηση του Κράτους ως «κοινωνία των πολιτών» και ο Ανδρουλάκης αποκρημύσει τα γκουλάγκ με την ευκολία που του παρέχει ο τυχοδιωκτισμός των Κάουτσκι-Μπερνστάιν, αριστεριστές και εναλλακτικοί νομιμοποιούν με την υποψηφιότητά τους τις κρίσιμες για το καθεστώς εκλογές του Ιούνη και Νοέμβρη και ο Καραμπελιάς πιάνει τα όριά του υψώνοντας τα φλάμπουρα ενός κραυγαλέου εθνικισμού στην Κύπρο, η Μπουρδάρα και ο Κόρακας πρωτοπορούν στην υπεράσπιση των «4» και η εφημερίδα Επικαιρότητα υιοθετεί το σύνθημα «οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη».

Η ουσία του φέματος βρίσκεται στην **πλήρη απουσία εξεγερτικών κοινωνικών αντιστάσεων** και στο καναλιζάρισμα του κοινωνικού κινήματος των εκμεταλλευόμενων - καταπιεσμένων διαμέσου της εμφύτευσης εντός του **εναλλακτικών μηχανισμών - αυτο-καταστολής**.

Μέσα στους νέους, για την Ελλάδα, τρόπους οργάνωσης του κοινωνικού ελέγχου και μπλοκαρίσματος της ταξικής πάλης, εγκλωβίζεται και ο αναρχικός χώρος. Ωστόσο, είναι ο μόνος χώρος που μπορεί αυτή τη στιγμή, να δομήσει μια αξιόπιστη θεωρία και Πράξη επαναστατικής κοινωνικής δράσης. Και ο μόνος τρόπος για να το πετύχει αυτό είναι να επικειρήσει αναλύσεις ξεκινώντας από έξω —κοινω-

νία— προς **τα μέσα** —εαυτός του—, και όχι αντίστροφα: η σύνθεση που απαιτείται για κάτι τέτοιο, σίγουρα δεν έχει καμιά σχέση με τον οπορτουνιστικό φιλοτομαρισμό που έχει ξεχαρβάλώσει τα πάντα τον τελευταίο καιρό. Εν τέλει, κάτι έχει να μας πει ο Προυντόν, όταν γράφει «οι μεγάλοι είναι μεγάλοι επειδή εμείς είμαστε γονατιστοί».

Είναι μια ανομολόγητη αλήθεια και είναι κάτι που πρέπει να κατατεθεί ενώπιον όλων όσοι, οχυρώνονται, μικρόψυχα και απερίσκεπτα, πίσω από την αγοραία ειρωνία, την όψιμη σωφροσύνη και την ύπουλη φημολογία του νεοφανούς ρεφορμισμού: οι ιδέες της κοινωνικής επανάστασης, οι συνθέσεις που επαναφέρουν την ταξική πάλη στο προσκήνιο της κοινωνικής σκέψης και δράσης, οι πρακτικές που επιμένουν σε μια ρηξιακή αντίληψη των κοινωνικών και πολιτικών επεμβάσεων —είναι οι ιδέες, οι συνθέσεις και οι προοπτικές που προσδιορίζουν την τάση του **επαναστατικού αναρχισμού**.

Και μιλάμε για «τάση» υπονοώντας μια συγκεκριμένη θεώρηση των κοινωνικοταξικών ανταγωνισμών, στα πλαίσια της οποίας οι άμεσες πρακτικές συνδέονται από τα στοιχεία:

— **της ριζικής αντιθεσμικότητας**, — αναγωγή στην ιστορική νομιμότητα των επαναστατικών συγκρούσεων σε όλα τα επίπεδα εκδήλωσης των ταξικών αντιθέσεων.

— **της εξεγερτικής αυτενέργειας**, — ενίσχυση της άμεσης δράσης και ανατροφοδότηση κάθε αντιπολιτικής - αντιγραφειοκρατικής εκδήλωσης.

— **του ειδικού ρεαλισμού της κοινωνικής ταξικής πάλης**, — δημιουργία της δυνατότητας μέσα από τη μεθοδική τελειοποίηση της δράσης.

Το κεντρικό ζητούμενο, απ' αυτή την άποψη, είναι η **σχεδιασμένη πρόκληση εμπλοκών** σε κάθε απόπειρα καθεστωτικών διευθετήσεων. Αυτό σημαίνει την ορ-

«Κυνήγι των μαγισσών», ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ

Η τεχνητή αναγωγή ενός πραγματικού και μη εσωτερικού ή εξωτερικού κινδύνου ως της κορυφαίας απειλής μιας χώρας, αποτελούσε ανέκαθεν πάγια τακτική του κράτους, στη βάση της οποίας οργάνωνε πάντοτε την εγγενή προοπτική του για την ολοκληρωτική ισχυροποίηση της επιβολής του ως δομής και ιδεολογίας πάνω στην Κοινωνία.

Οι «κομμουνιστοσυμμορίες» και ο πάλαι ποτέ «εκ βορράν κίνδυνος» αποτελούν αρκετά πρόσφατα και γνωστά παραδείγματα στην ελληνική κοινωνία, για να γίνει κατανοητό στον καθένα το γιατί και πώς το κράτος επιτύχανε μ' αυτό τον τρόπο την σχετική αναγκαία γι' αυτό ύφεση των κοινωνικών - ταξικών συγκρούσεων στην Ελλάδα.

Η σύγχρονη πορεία του κράτους και του κεφαλαίου προς την απόλυτη κυριαρχία μετ' τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο στηριγμένη στην έρευνα και την ανάπτυξη της νέας τεχνολογίας, με κύριο νέο χαρακτηριστικό την διεθνοποίησή τους, χρειάζονταν εκ νέου λοιπόν μια θεωρία - ΕΠΙΦΑΣΗ, ικανή ακριβώς να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για την πραγματωσή του εφιαλτικού οργουελικού κόσμου που υπόσχονταν στον εαυτό τους. Μια επίφαση που να ανταποκρίνονταν στην σύγχρονη πραγμα-

κυριαρχία του καπιταλισμού, σηματοδοτείται μια νέα φάση στην πορεία του κρατικού ολοκληρωτισμού, όχι από την άποψη των προσανατολισμών του, αλλά από την έκταση, την παγκοσμιότητα που αποκτά. «Από την αμοιβαία κατανόηση, στην αμοιβαία δράση» δήλωνε ο Ρώσος υπουργός εξωτερικών Ε. Σεβαρντάτζε τον περασμένο Οκτώβριο προς τους Αμερικάνους, αποκαλύπτοντας και επιβεβαιώνοντας την **παγκόσμια εναρμονισμένη** πλέον συνωμοσία των αφεντικών ενάντια στην κοινωνία. Η συμφωνία ΗΠΑ - Ρωσίας τη χρονιά που πέρασε για την «καταπολέμηση της τρομοκρατίας» δίνει το στίγμα της: ότι κινείται πάνω στη γη, οφείλει να υποταχθεί στις διαθέσεις τους.

Με ιδιαίτερα συμφέροντα από την συμπάραση αυτή του τρόμου και το ελληνικό κράτος ακολουθεί τους πάτρωνές του. Μετά την συμμετοχή του στο κοινό πανευρωπαϊκό επιτελικό και κατευθυντήριο όργανο TREVI (Σύμβουλιο των υπουργών εσωτερικών και δημοσίας τάξης) που κατευθύνεται από τους αμερικάνους, και στην προοπτική της «Ευρωπαϊκής Ενοποίησης» εναρμονίζεται στην οργάνωση της ενίσχυσης σε πιο συστηματικής βάσης των κωρών της κοινότητας με την χρησιμοποίηση κοινών μηχανισμών και μέσων και την ενθάρρυνση της σχετικής νομοθεσίας.

αποδοχή του ορισμού και της επικινδυνότητας του «εχθρού», για να δικαιολογήσουν στη συνέχεια τα κατασταλτικά μέτρα που παίρνουν και να προετοιμάσουν το έδαφος γι' αυτά που ήδη σχεδιάζουν να θεσμοθετήσουν στο μέλλον.

Σ' αυτό το σημείο μεγάλη μερίδα του Τύπου ξεπερνώντας τα όρια του γνωστού ρόλου του διαστρέβλωσης της κοινωνικής συνείδησης, αναβαθμίζεται σε συστατικό στοιχείο των κατασταλτικών μηχανισμών.

Ο ένοπλος πολιτικός αγώνας μετονομάζεται σε «τρομοκρατία» και στη βάση μιας ύπουλης και κυδαίας προσπάθειας αποπολιτικοποίησης και εγκληματικοποίησης του, επιχειρείται η θεσμοθέτηση μιας σειράς μέτρων, ως αναγκαίο δίδεο κακό στην καλύτερη περίπτωση, για την περιφρούρηση της «δημοκρατικής ομαλότητας» (βλ. κοινοβουλευτικής αθλιότητας) και της «κοινωνικής γαλήνης» (βλ. κοινωνικής παθητικότητας). Μέτρα όμως που δεν έρχονται να πλήξουν τις ένοπλες οργανώσεις, γιατί εντέλει δεν μπορούν, αλλά στοχεύουν άμεσα στους ευρύτερους πολιτικοκοινωνικούς χώρους που απεικονίζονται και γενικότερα στην προληπτική καταστολή ολόκληρης της κοινωνίας. Αυτό γίνεται ιδιαίτερα σαφές σε περιόδους έντασης της ταξικής πάλης και των κοινωνικών συγκρούσεων.

Η Ευρωπαϊκή εμπειρία της τελευταίας 20ετίας για όσους θέλουν να κατανοήσουν στην ουσία τους την πραγματική λειτουργικότητα των «αντιτρομοκρατικών» θεσμοθετήσεων είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτική.

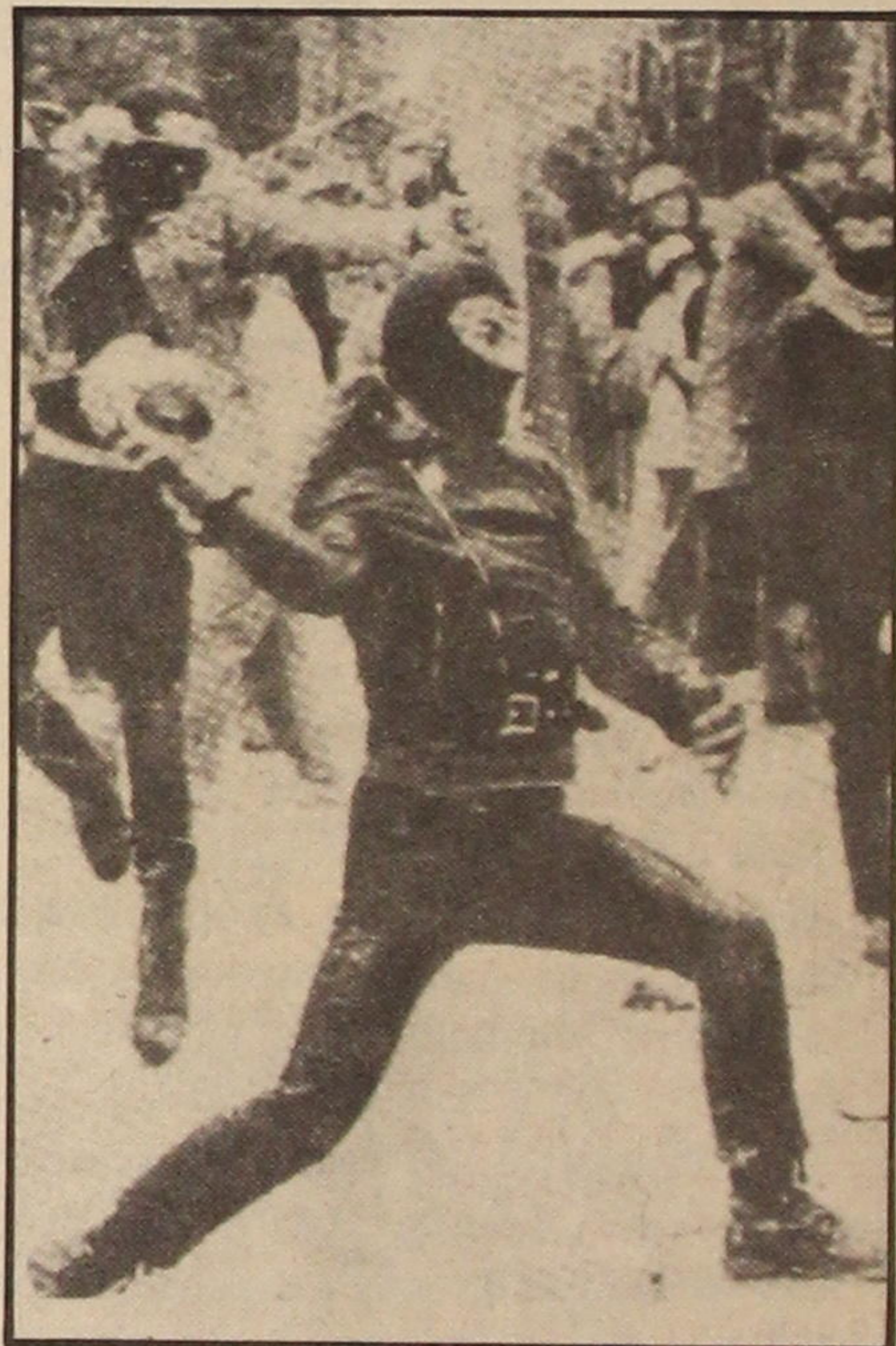
Το 1972 στη Δ. Γερμανία —που αποτέλεσε και αποτελεί πρότυπο για όλα τα ευρωπαϊκά κράτη — με επίφαση τον κίνδυνο της RAF η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση του SPD πέρασε νόμο για τον έλεγχο των κοινωνικών φρονημάτων των δημοσίων υπαλλήλων και τον αποκλεισμό των «ανατρεπτικών» στοιχείων από τις δημόσιες υπηρεσίες. Με βάση αυτό τον νόμο πέρασαν από «κόσκινο» πάνω από 1.000.000 άνθρωποι και πολλές χιλιάδες απολύθηκαν από τις εργασίες τους.

Εξι μήνες πριν αρχίσει η δίκη του ηγετικού πυρήνα της RAF (1975) η ίδια κυβέρνηση κατέθεσε και πέρασε εσπευσμένα από το κοινοβούλιο νομοθετήματα που ανέτρεπαν τις στοιχειώδεις δικονομικές διατάξεις προστασίας των κατηγορούμενων: α) περιορισμός συνηγόρων σ' ένα για κάθε κατηγορούμενο β) εξαίρεση δικηγόρων για τους οποίους υπήρχαν «υποψίες» ότι «εξυπηρετούν τους κατηγορούμενους στα εγκληματικά τους σχέδια, γ) υποχρεωτική παρακολούθηση των επαφών συνηγόρων και κατηγορουμένων δ) υποχρεωτική παρακολούθηση των επαφών συνηγόρων και κατηγορουμένων δ) διεξαγωγή της δίκης και χωρίς την παρουσία κατηγορουμένων (αν «θορυβεί» ή κάνει απειρία πείνας) και ε) ποινή φυλακίσεως για την απόκρυψη όποιας σχετικής πληροφορίας με τη δράση «παράνομης οργάνωσης».

Το 1976 πάλι επικαλούμενη τον κίνδυνο της RAF και με την ισχυρή πίεση Χριστιανοδημοκρατών και Χριστιανοσοσιαλιστών CDU/CSU περνάει τον 129α, νόμο που ισχύει μέχρι σήμερα και στον οποίο ορίζονται ως σοβαρότατα αξιόποινα αδικήματα: α) **η έκφραση Γνώμης**, π.χ. έκφραση αλληλεγγύης σε πολιτικό κρατού-

μενο β) **η Υποψία**. Νομιμοποιείται ο έλεγχος των τηλεπικοινωνιών, το ψάξιμο κτηρίων, η τοποθέτηση εγκαταστάσεων ελέγχου αν υπάρχει έστω και μια «μαρτυρία» απ' οποιονδήποτε. Οι σκευωρίες δηλαδή στην ημερήσια διάταξη. γ) **Η μη καταγγελία**. Νομιμοποίηση και επιβολή του καφιεδισμού. Ποινικοποιείται π.χ. κάποιος που απλά γνωρίζει και δεν το καταγγέλει, ότι ένας άλλος έχει σκοπό να υποστηρίξει μια «τρομοκρατική ομάδα» όπως την χαρακτηρίζει το νομοσχέδιο, κι αυτό μπορεί να είναι η δημοσίευση μιας φωτογραφίας με συνθήματα αλληλεγγύης σε απειρία πείνας.

Ένα πολύ σημαντικό στοιχείο, που θα καταδειχτεί παρακάτω, είναι πως τα «αντιτρομοκρατικά μέτρα» προσαρμόζονται κάθε φορά στις εκάστοτε συνθήκες κοινωνικής αντίστασης. Η ασάφεια που τα χαρακτηρίζει ως προς τον ορισμό «τρομοκρατία» είναι που ευνοεί την οποιαδήποτε ερμηνεία και πρακτική εφαρμογή του.

Μετά την καταστροφή του Τσέρνομπιλ π.χ. στη Δ. Γερμανία όταν ο αγώνας κατά των πυρηνικών πήρε μεγάλες διαστάσεις και το σαμποτάζ έγινε αποδεκτό από το μεγαλύτερο τμήμα του αντιπυρηνικού κινήματος ο 129α προσαρμόστηκε στις νέες συνθήκες. Από τον Απρίλιο του 86 μέχρι το τέλος του ίδιου χρόνου είχαν γίνει πάνω από 100 δυναμικές ενέργειες μόνο για το θέμα των πυρηνικών. Έτσι και με «αφορμή» μια απόπειρα εναντίον του διπλωμάτη Gerold von Braunmühl, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση των CDU/CSU αύξησε σημαντικά τον κατάλογο των αξιόποινων πράξεων που χαρακτηρίζονται ως «τρομοκρατία». Οι μαζικές ενέργειες του αντιπυρηνικού κινήματος, όπως πρίονισμα πύργων υψηλής τάσεως ρεύματος, ανάφλεξη μηχανημάτων εργοταξίου, μπλοκάρισμα γραμμών τρένου απ' όπου περνούσαν πυρηνικά κατάλοιπα και άλλες παρόμοιες ενέργειες πμωρούνται με την ίδια ποινή της δολοφονίας και της γενοκτονίας. Στα ίδια πλαίσια παρεμποδίστηκε η διεξαγωγή κάθε συζήτησης για μορφές αγώνα, όπως η απαγόρευση πραγματοποίησης παναμο-

πικότητα, στις νέες δομές και συνθήκες που την διαμόρφωσαν.

Έτσι σ' αυτά τα πλαίσια, οι ΗΠΑ στα ντρία του κόσμου της Δύσης, διακήρυξαν τον «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία» επιβάλλοντας σταδιακά τη λογική τους στους συμμάχους τους στο ΝΑΤΟ. Η όξυνση της κρατικής καταστολής, ο τεχνολογικός κοινωνικός έλεγχος και οι «αντιτρομοκρατικοί» κατασταλτικοί νόμοι, αποτελούν τις γνωστές συνέπειες αυτού του προστάγματος.

Σήμερα μετά το τέλος της εποχής της αντιπαράθεσης των δύο υπερδυνάμεων, ως αντιπαράθεσης δύο διαφορετικών εξουσιαστικών συστημάτων και την παγκόσμια

Το **αστυνομικό κράτος ελέγχου**, ως το αναγκαίο στάδιο μετάβασης στην κοινωνία του απόλυτου ελέγχου, αποτελεί αναμφισβήτητο πλέον παγκόσμια επιλογή των δυνάμεων της κρατικής κυριαρχίας και το ελληνικό κράτος πρέπει να ταυτιστεί και το κάνει.

Το σύνολο πλέον του κομματικοπολιτικού φάσματος στην Ελλάδα το τελευταίο χρονικό διάστημα προωθεί με ιδιαίτερα «αγωνιώδη» τρόπο τα «αντιτρομοκρατικά» προστάγματα του καθεστώτος.

Ανακρυσνουν έτσι την «τρομοκρατία» σε υπ' αριθμόν 1 δημόσιο κίνδυνο, εξασκώντας στην κοινωνική συνείδηση την ανάλυση συστηματική προπαγάνδα για την

σπονδιακού συνεδρίου του κινήματος κατά των πυρηνικών, οργανωμένο από ένα ευρύ φάσμα ομάδων από την εκκλησία και τους ειρηνιστές μέχρι τους αυτόνομους και τους αναρχικούς. Τον ίδιο καιρό περιεκλώθηκε εκδήλωση για πολιτικούς κρατούμενους στο Μόναχο και όσοι ήταν εκεί συνελήφθησαν για εξακρίβωση στοιχείων. Στην ίδια τακτική εντάσσεται και η συνεχής ποινικοποίηση των περιοδικών από το γυναικείο και αντιπυρηνικό κίνημα, τον αναρχικό, αυτόνομο και αντιιμπεριαλιστικό χώρο, όπου η απλή δημοσίευση μιας προκήρυξης έχει γίνει δεκάδες φορές η αιτία για απαγόρευση περιοδικών.

Αντίστοιχη της γερμανικής διαμορφώθηκε κλιμακωτά από το '74 ως το '77 μια σκληρότατη «αντιτρομοκρατική» νομοθεσία και στην Ιταλία. Τροποποιήθηκαν τα όρια προφυλάκισης (το ΝΔ 99 τα διπλα-

κλογές θα τους λύσει τα χέρια. Η ένταση της «αντιτρομοκρατικής» επίθεσης εναντίον μας είναι κατή παραπάνω από σίγουρη και για όσους... δεν το πρόσεξαν έχει ήδη αρχίσει:

- Στις 10-10-88 η επικύρωση της «Σύμβασης για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας» του Συμβουλίου της Ευρώπης στο ελληνικό κοινοβούλιο κατάργησε εκτός των άλλων το πολιτικό άσυλο και από τότε γινόμαστε μάρτυρες σειράς απελάσεων τούρκων και κούρδων αγωνιστών ενώ ο Χαμντάν εδώ και ενάμιση χρόνο μετατράπηκε σε αντικείμενο μιας αθλίας συναλλαγής σκοπιμοτήτων με τους αμερικάνους. Τελευταία έχουμε και την περίπτωση του Δυτικογερμανού Ο. Φαλκενστάιν.

- Δύο εβδομάδες μετά την επίθεση στο κρουαζιερόπλοιο «Σίτυ οφ Πόρος» ο τότε υπουργός Δημ. Τάξης ανακοινώνει και στη συνέχεια δημιουργείται «Τμήμα εξακριβώσεων» με σκοπό τη συλλογή πληροφοριών και την παρακολούθηση ατόμων

και κυρίως ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ημεδαπών και αλλοδαπών υποτίθεται για την πρόληψη και καταστολή ενεργειών που στρέφονται με τη χρήση βίας και εν γένει τρομοκρατικών μέσων κατά των πολιτών και της ασφάλειας του κράτους και του δημοκρατικού πολιτεύματος, στελεχωμένο με «*ότι το καλύτερο από τεχνικής πλευράς διαθέτει σήμερα το ελληνικό κράτος*».

- Τον Φεβρουάριο του '89 με πρόφαση τις ενέργειες της «17 Νοέμβρη» και της «1η Μάη» αναγγέλλονται «αντιτρομοκρατικά» μέτρα, όπως νομιμοποίηση συλλήψεων δίχως ένταλμα, μπλόκα και έλεγχοι στους δρόμους, επιτήρηση με ελικόπτερα.

- Μετά την εκτέλεση του βουλευτή της Ν. Δημοκρατίας Π. Μπακογιάννη από την «17 Νοέμβρη» η υπόσχεση για «αντιτρομοκρατικό» νόμο είναι σαφής, ενώ χρηματοδοτούνται με 3 δις (!) για τεχνολογικό εξοπλισμό οι δικωπκές αρχές.

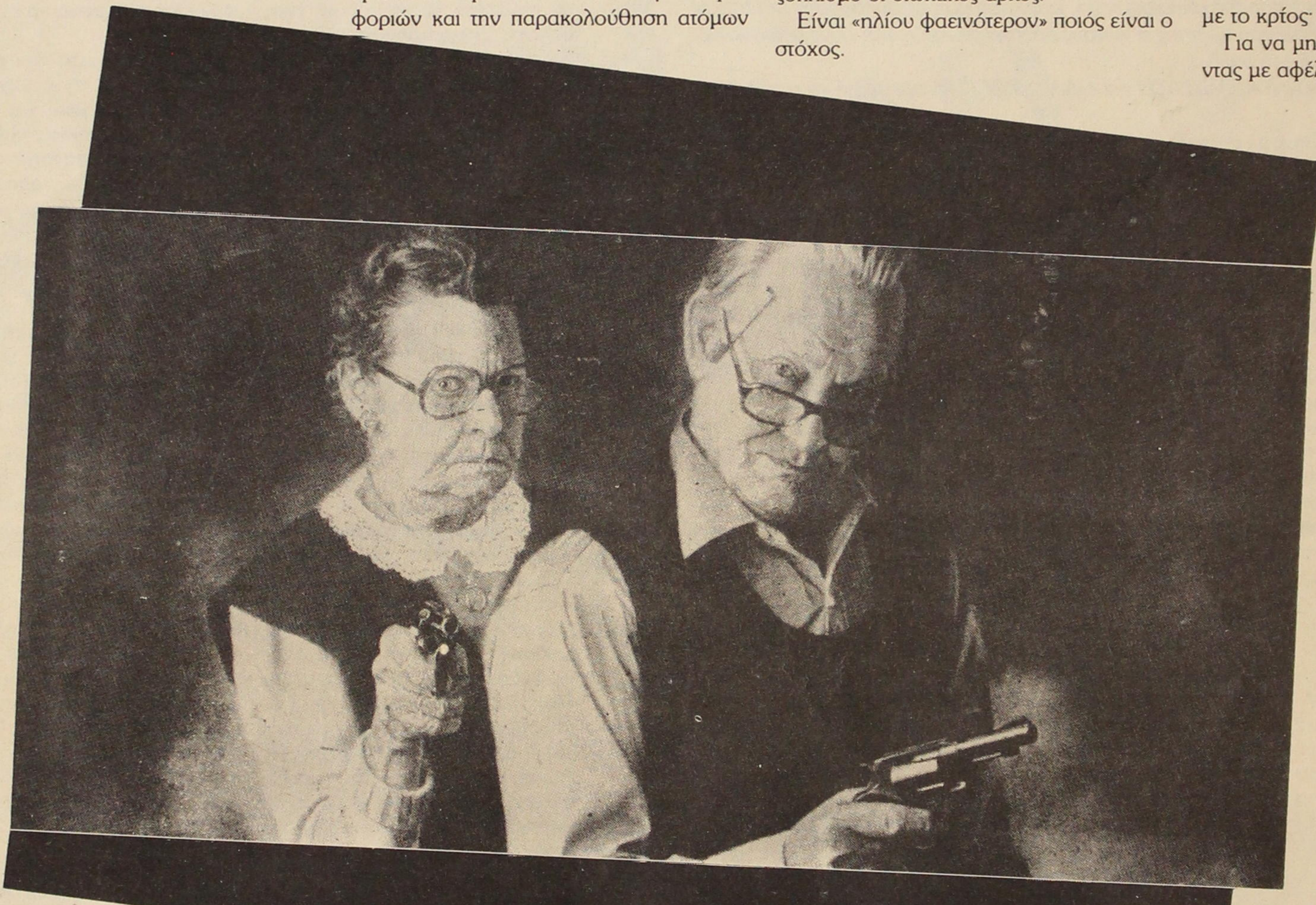
Είναι «ηλίου φαεινότερον» ποιός είναι ο στόχος.

Αν σ' όλα αυτά που γίνονται πρόκειται ν' αντισταθούμε δεν θα το κάνουμε σίγουρα για να πετύχουμε καλύτερους νόμους, περισσότερα «δικαιώματα», «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη. Για το τελευταίο δεν έχουμε ανταπάτες, τα άλλα δεν μας ενδιαφέρουν.

Ο αγώνας ενάντια στα Τρομο-ΚΡΑΤΙΚΑ σχέδια, αν θέλει να είναι αντικρατικός δεν μπορεί να είναι διεκδικητικός καλύτερων ή ηπιότερων νόμων. Ούτε αποσπασματικός για την απόσυρση απλά ενός συγκεκριμένου νόμου. Στα μέσα της δεκαετίας του '70 ένα ολόκληρο μαζικό κίνημα που αναπτύχθηκε στην Γερμανία ένωσε θύμα, όταν επιτυχάνοντας την απόσυρση του κατασταλτικού νόμου 88 το γερμανικό κράτος του εισήγαγε και τον πέρασε αργότερα σκληρότερα ως ν. 130.

Εμπρακτα συνειδητή άρνηση των νόμων και των θεσμών της κυριαρχίας και οργάνωση της αντίστασης με όπλο την αλληλεγγύη για την ολομέτωπη σύγκρουση με το κράτος αυτό είναι το ζητούμενο.

Για να μην κάνουμε το δάσος, κοιτάζοντας με αφέλεια το δέντρο.

σίασε και το ΝΔ 151 του '77 τα κατάργησε) και η ανάκριση πέρασε στην αποκλειστική δικαιοδοσία της αστυνομίας. (Νόμος «Μπαρτολεομέι» της 14-10-74). Κατοχυρώθηκε επίσης το «δικαίωμα» της αστυνομίας να πυροβολεί, να συλλαμβάνει άτομα και να ερευνά χώρους χωρίς εισαγγελική έγκριση ή εποπτεία (Νόμος «Ρεάλε» της 22-5-75), επιβλήθηκαν οι ίδιοι με της Γερμανίας περιορισμοί στους συνηγόρους και επιπλέον θεσπίστηκε το «δικαίωμα» της ανάκρισης χωρίς την γνωστοποίηση της κατηγορίας (ΝΔ 533 και 534 του '77). Τέλος με τον Νόμο «Μπονιφάτσιο» (18-10-77) οι δικωπκές αρχές ενισχύονται και με το «δικαίωμα» να συλλαμβάνουν, να κρατούν και να ανακρίνουν άτομα χωρίς ένταλμα, να παρακολουθούν τηλεφώνια και να εντοπίζουν «υπόπτους».

Σ' αυτά τα εγκληματικά πρότυπα πρόκειται να κινηθούν τα νέα «αντιτρομοκρατικά» σχέδια που μαγειρεύονται τον τελευταίο καιρό και στην Ελλάδα. Η Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση απαιτεί κοινωνία «σιγής νεκροταφείου» και το ελληνικό κράτος εκθειμένο στους εταίρους του χωρίς καμία επιτυχία στην εξάρθρωση των ενόπλων οργανώσεων θα κινηθεί αντίστοιχα. Η πιθανή οριστική διευθέτηση του ζητήματος της διαχείρισης της εξουσίας στις προσεχείς ε-

§ 129a Bildung terroristischer Vereinigungen

- (1) Wer eine Vereinigung gründet, deren Zwecke oder deren Tätigkeit darauf gerichtet sind,
1. Mord, Totschlag oder Völkermord (§§ 211, 212, 220a),
 2. Straftaten gegen die persönliche Freiheit in den Fällen des § 239a oder des § 239 b oder
 3. gemeingefährliche Straftaten in den Fällen der §§ 306 bis 308, 310b Abs. 1 des § 311 Abs. 1, des § 311a Abs. 1, der §§ 312, 315 Abs. 1 des § 316b Abs. 1, des § 316c Abs. 1 oder des § 319 zu begehen oder wer sich an einer solchen Vereinigung als Mitglied beteiligt, wird mit Freiheitsstrafe von einem Jahr bis zu zehn Jahren bestraft.
 - (2) Gehört der Täter zu den Rädelsführern oder Hintermännern, so ist auf Freiheitsstrafe nicht unter drei Jahren zu erkennen.
 - (3) Wer eine in Absatz 1 bezeichnete Vereinigung unterstützt oder für sie wirbt, wird mit Freiheitsstrafe von sechs Monaten bis zu fünf Jahren bestraft.
 - (4) Das Gericht kann bei Beteiligten, deren Schuld gering ist, in den Fällen der Absätze 1 und 3 die Strafe nach seinem Ermessen (§ 49 Abs. 2) mildern.
 - (5) § 129 Abs. 6 gilt entsprechend.
 - (6) Neben einer Freiheitsstrafe von mindestens sechs Monaten kann das Gericht die Fähigkeit, öffentliche Ämter zu bekleiden, und die Fähigkeit, Rechte aus öffentlichen Wahlen zu erlangen, aberkennen (§ 45 Abs. 2).
 - (7) In den Fällen der Absätze 1 und 2 kann das Gericht Führungsaufsicht anordnen (§ 65 Abs. 1).

§ 129a Σχηματισμός τρομοκρατικών ομάδων

- (1) Όποιος ιδρύει μια ομάδα, της οποίας οι σκοποί και δραστηριότητες κατευθύνονται στην πραγματοποίηση,
1. φόνων, φονικών εκρήξεων και μαζικών δολοφονιών (άρθρα 211, 212, 220α)
 2. αξιόποινες πράξεις ενάντια στην ατομική ελευθερία στις περιπτώσεις των άρθρων 239α και 239β και
 3. κοινωνικά επικίνδυνων αξιόποινων πράξεων στις περιπτώσεις των άρθρων 306 ως 308, 310β παράγραφο 1, 311 παρ.1, 311α παρ.1, 312, 315 παρ.1, 316β παρ.1 και 319, και όποιος συμμετέχει ως μέλος σε μια τέτοια ομάδα, τιμωρείται με ποινή φυλάκισης από 1 έως 10 χρόνια.
 - (2) Είτε ο δράστης ανήκει στους αρχηγούς είτε στα μέλη καταδικάζεται σε ποινή όχι κάτω των τριών ετών.
 - (3) Όποιος υποστηρίζει ή διαφημίζει μια από τις στην παρ.1 προσδιοριζόμενες ομάδες, τιμωρείται με ποινή φυλάκισης από 6 μήνες ως 5 χρόνια.
 - (4) Το δικαστήριο μπορεί σε συμμετέχοντες, των οποίων η ενοχή είναι ελάχιστη και των οποίων η συμμετοχή είναι ασήμαντης σημασίας, να μειώσει στις περιπτώσεις των παραγράφων 1 και 3 την τιμωρία κατά την κρίση του. (άρθρο 49 παρ.1).
 - (5) Το άρθρο 129 παρ. 6 ισχύει αντίστοιχα.
 - (6) Πέρα από μια ποινή φυλάκισης τουλάχιστον 6 μηνών, το δικαστήριο μπορεί να αφαιρέσει το δικαίωμα επάνδρωσης δημοσίων υπηρεσιών και την δυνατότητα κατάκτηση δικαιωμάτων από δημόσιες εκλογές.
 - (7) Στις περιπτώσεις των παραγράφων 1 και 2 το δικαστήριο μπορεί να ορίσει εντολή επιτήρησης.

25 Απριλίου η δίκη για την κατάληψη της Φ.Μ.Σ. στο Μικτό Κακούργοδικείο Σερρών

Με πρωτοφανή ταχύτητα για τα γραφειοκρατικά δεδομένα λειτουργίας ορισμού των δικασίων, σε 8 μέρες (!), ορίστηκε η δίκη για την κατάληψη της Φυσικομαθηματικής σχολής (Ιούνιος '86), που είχε αναβληθεί στις 24-1-1990 «επ' αόριστον», λόγω απουσίας κήρυων «κατηγορουμένων»

Εκεί η δικαιοσύνη των αφεντικών, απέρριψε επί τόπου αίτημα αποφυλάκισης του Γ. Γκίρμπα, επικροτώντας μ' αυτό τον τρόπο εκ νέου αποκάλυπτα τα άγρια βασανιστήρια της Ασφάλειας Θεσ/νίκης και την κατασκευή ενόχων.

Ο Γκίρμπας υπερασπιζόμενος τις πολιτικές του επιλογές, αποκαλύπτοντας και κατακεραυνώνοντας την επαίσυχτη σκευωρία της εξουσίας σε βάρος ενός ολόκληρου κινήματος, δέχτηκε την εκδίκηση της «δικαιοσύνης», εκδίκηση που επιφυλάσσουν πάντοτε οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους σ' αυτούς που συνειδητά και με συνέπεια αντιστέκονται στα εγκληματικά του σχέδια.

Σ' αυτές τις συνθήκες η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ και η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ οφείλουν να ενταθούν επιπλεκτικά.

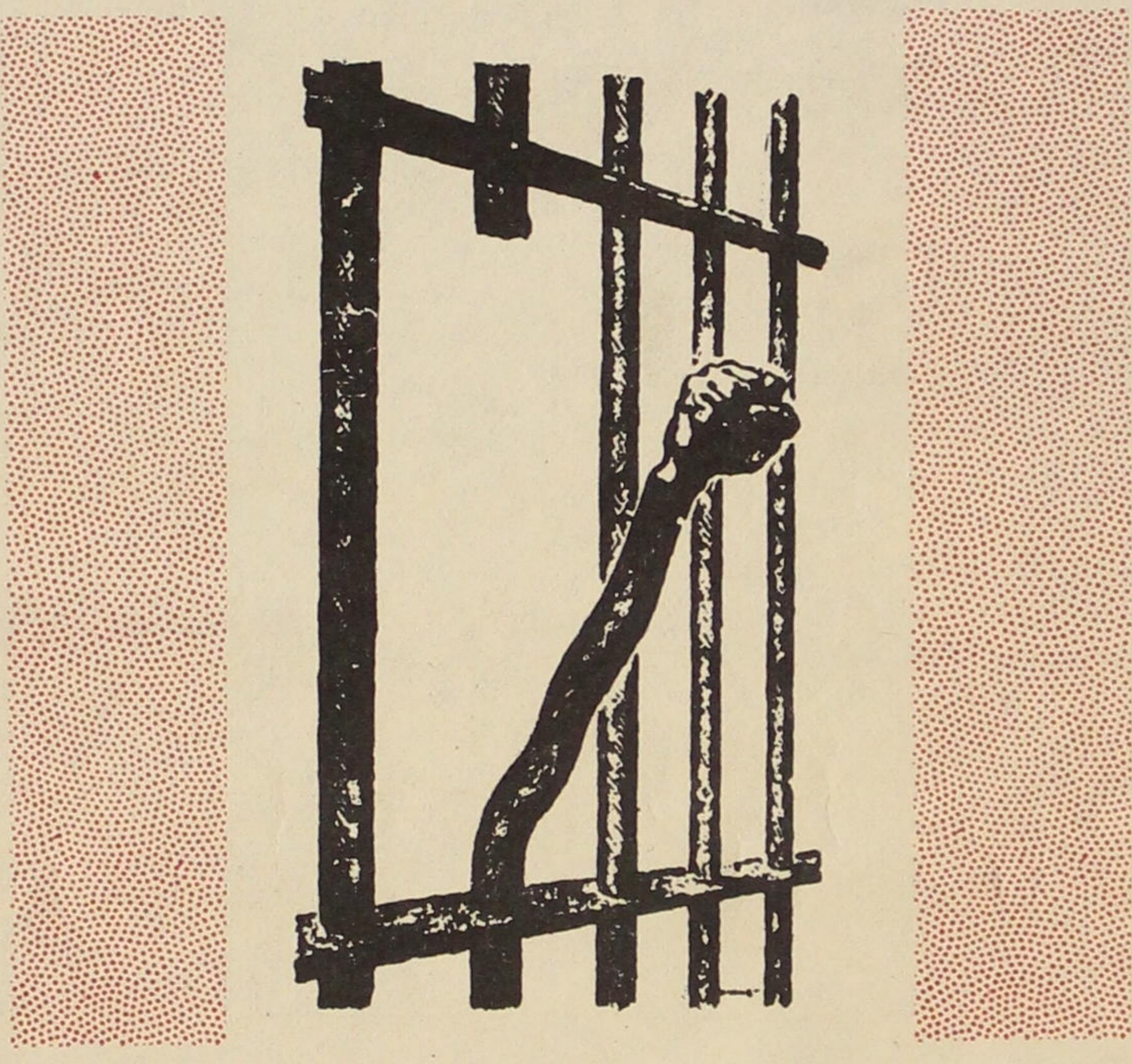
Ο ίδιος ο Γ. Γκίρμπας με γράμμα που έστειλε από τις φυλακές Διαβατών τονίζει:

Στις 24 του περασμένου Γενάρη, η αναβολή της δίκης για την κατάληψη της Φ.Μ.Σ. μου στέρησε τη δυνατότητα να αποδείξω με τρανταχτά στοιχεία πως η δίωξή μου αποτελεί μέρος ενός συνολικότερου σχεδίου επίθεσης του κράτους στην κοινωνία και σε κάθε αντιστεκόμενη μονάδα της. Μου στέρησε τη δυνατότητα να υψώσω φωνή διαμαρτυρίας ενάντια στους φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς της πρωτοφανούς σε έκταση σκευωρίας που εξυφάνθηκε σε βάρος μου.

Η δικαστική εξουσία, πιστή υπηρέτρια της καθεστωτικής νομιμότητας και του Δικαίου των Αφεντικών, χωρίς αιδώ, απέρριψε την αίτησή μου για να τερματιστεί η άδικη προφυλάκιση μου ενώ δύο μέρες μετά η αθώωση Μελίστα ήρε να επιβεβαιώσει δολοφόνους του κρατικού μηχανισμού, φυλακίσεις για τους κοινωνικοπολιτικούς αγωνιστές.

Ο Χαμντάν, ο Τσουβαλάκης, ο Φαλκενστάιν, εγώ, είμαστε αιχμάλωτοι του κοινωνικού πολέμου. Το κράτος στα πρόσωπά μας εκδικείται τη πάλη του ανθρώπου για την ανατροπή του σαθρού οικοδομήματος των επικυρίαρχων που ορίζουν τη ζωή μας. Στέλνουν μήνυμα καταστολής. Αλλά λαβαίνουν σαν απάντηση την ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ.

Χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο, η Ασφάλεια με κατηγορήσε ότι συμμετείχα στην ομάδα των αγνώστων που επιτέθηκε τον Ιούνιο του '86 σε αυτοκίνητο την ίδια ακριβώς στιγμή που αφισκολούσα στην άλλη πλευρά

της πόλης, στις Δυτικές συνοικίες, μαζί με άλλους αφισκολητές παροπαγανδίζοντας τα αιτήματα της κατάληψης τη διοργάνωση συναυλίας καθώς και την έξοδο και πορεία αποχώρησης της Δευτέρας.

Αλλά φαίνεται πως η κατάργηση του χωρο-χρόνου από τα ηγετικά κλιμάκια της Ασφάλειας, αποτέλεσε «λεπτομέρεια». Σημασία είχε η κοινωνική μου δράση και η δημόσια ελεύθερη έκφραση των απόψεών μου, σημασία είχε ο αγώνας μου ενάντια στους εχθρούς του ανθρώπινου γένους, για την Αναρχική κοινωνία της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης. Κατά συνέπεια αποτελούσα υποψήφιο θύμα-στόχο των τρομοκρατικών μηχανισμών της εξουσίας.

Η ιδανική ευκαιρία δόθηκε τον Ιούνιο του '86 για να επιτεθεί το κράτος ολομέτωπα στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο και σ' ένα ευαίσθητοποιημένο σε ζητήματα καταστολής των ονείρων του κομμάτι της νεολαίας της Θεσ/νίκης μετά την καταστολή των αντιπυρηνικών διαδηλώσεων της Αθήνας. Όσοι «παραλαμβάνονται» από τα σπίτια τους έπειτα από 24 ώρες σε μάρτυρες, μετατρέπονται σε κατηγορούμενους. Η τυχαία απουσία από το σπίτι μου, ήταν γεγονός ικανό για να εκδοθεί εναντίον μου ένταλμα σύλληψης. Η δήλωση του Δροσογιάννη αποκαλυπτική: «Οι υπόλοιποι δύο-τρεις είναι γνωστοί και καταζητούνται!! Είναι ΓΝΩΣΤΟΙ κύριοι επιτελάρχες της Δημόσιας Τάξης αλλά δε μας είπατε ΓΙΑΤΙ!;

Η έντεχνα διοχετευμένη από την Ασφάλεια προ-αποφασισμένη «ενοχή» μου στα μέσα μαζικής απο-πληροφόρησης και τα τρομερά βασανιστήρια, στο κολαστήριο της Βαλαωρίτου έτσι όπως αυτά έγιναν γνωστά από τις εφημερίδες με έκαναν να νιώσω για πρώτη φορά στη ζωή μου από πρώτο χέρι, τη ευκολία και τη ταχύτητα με την οποία ένας πολίτης μπορεί από τη μια στιγμή στην άλλη να μετατραπεί σε «τρομερό κακούργο». Έκρινα λοιπόν πως το να παραδινόσουν στη τυφλή εκδικητική μανία της Αστυνομίας για να απολογηθείς για κάτι που δεν έκανες θα αποτελούσε καθαρή αυτοκτονία, αφού εκείνες τις ημέρες —ιδιαίτερα— το να ήσουν αναρχικός σημαίνει αυτόματα πως είσαι ΕΝΟΧΟΣ.

Επέλεξα κι εγώ να παρουσιάσω μόνον όταν θα ορίζονταν η δίκη, πράγμα που έκανα με την αυτόβουλη παρουσία μου στον Εισαγγελέα στις 19 Σεπτεμβρίου '89 ελπίζοντας πως στο Δικαστήριο, θα κατέρρεη η σκευωρία στα χάρτινους πύργους. Το τίμημα της μη-παράδοσης στις δολοφονικές διαθέσεις των ενστόλων υπερασπιστών του κράτους και του κεφαλαίου, ήταν η προφυλάκιση μου. Η μία αίτηση αποφυλάκισης που έκανα απορρίφθηκε. Η δεύτερη από την έδρα του Μικτού Ορκωτού των Σερρών απορρίφθηκε κι αυτή.

Το τίμημα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας απέναντι στη κρατική θηριωδία είναι οι διώξεις, οι σκευωρίες, οι φυλακίσεις, οι δολοφονίες.

Το κράτος με τη συνέχιση της προφυλάκισης μου θέλει να δώσει ένα μήνυμα σε όλους τους α-

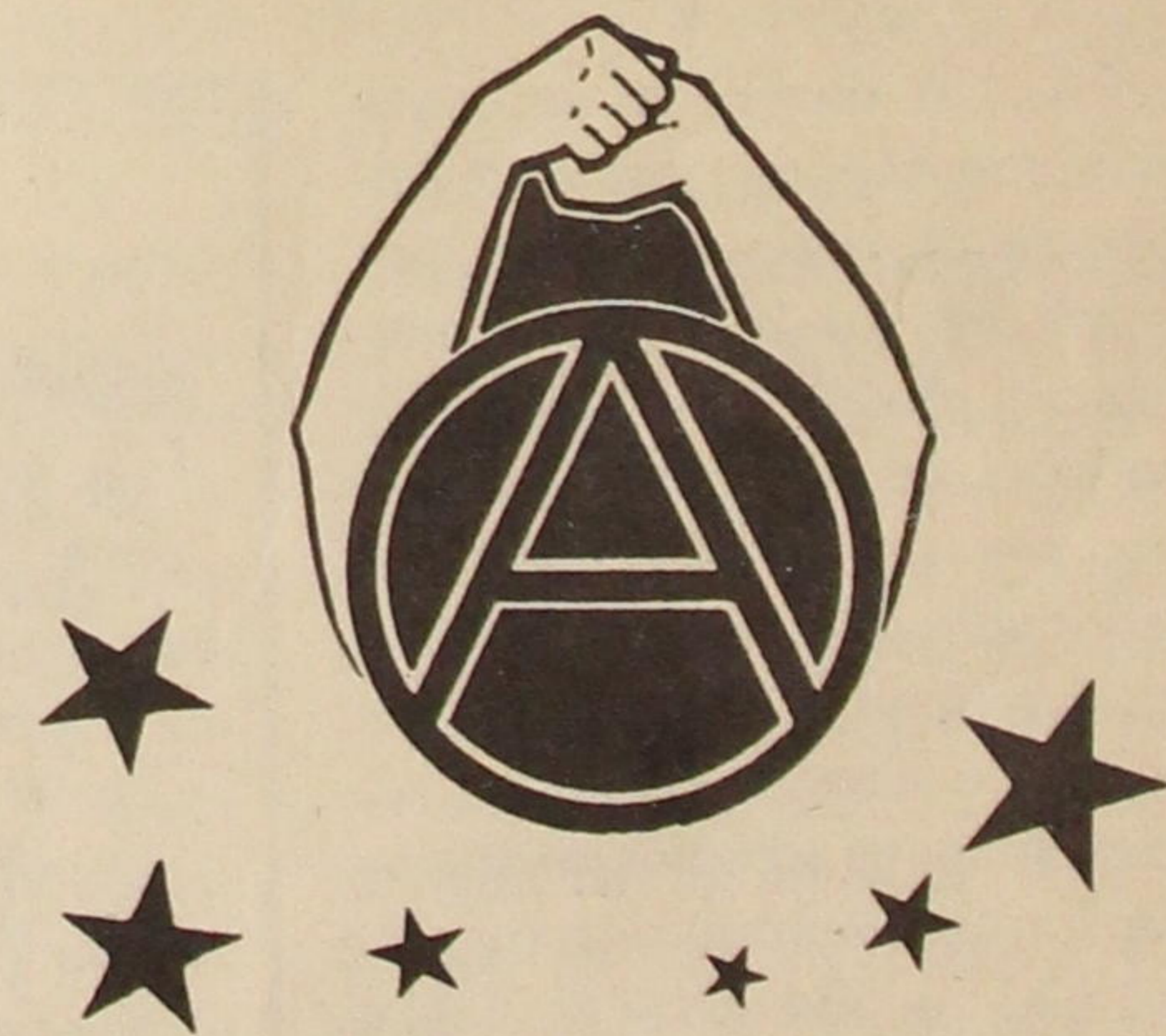
ντιστεκόμενους και ελεύθερα σκεπτόμενους ανθρώπους και ενδυνάμει σε ολόκληρη τη κοινωνία πως όποιος δεν υπακούει στα κελεύσματα της εξουσίας και στις επιταγές των ΑΠΑΡΑΒΑΤΩΝ Νόμων των αφεντικών είναι εξ' ορισμού ΕΝΟΧΟΣ. Όποιος αρνείται την ενοχή «του να σκέφτεται λεύτερα» είναι επικίνδυνος και σαν τέτοιος πρέπει να εξοντώνεται.

Δύο μέρες μετά την αναβολή της δίκης και τη συνέχιση της προφυλάκισης μου, μια άλλη απόφαση δικαστηρίου ήρθε να επιβεβαιώσει τα παραπάνω με πολύ πιο ξεκάθαρο τρόπο. Ένας δολοφόνος της Αστυνομίας, αθώνεται για την εν ψυχρώ πτώση εκτέλεση ενός 15χρονου. Οι μάρτυρες τραβάνε το νεκρό σώμα του Μιχάλη να το ξαναδικάσουν για πέντε κακουργήματα. ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ! ΩΣ ΠΟΤΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΕΛΕΙ, ΘΑ ΣΚΕΥΩΡΕΙ ΘΑ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ ΑΝΕΝΟΧΛΗΤΟ;! Η ΣΙΩΠΗΡΗ ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ.

Καλώ σε συμπάρσταση και αλληλεγγύη στον αγώνα μου όλους τους ανθρώπους που συνεχίζουν να σκέφτονται και να μάχονται λεύτερα, που συνεχίζουν να ξεχωρίζουν το ΔΙΚΑΙΟ από το ΑΔΙΚΟ, που δεν έχουν ενσωματωθεί ολότελα στη «θαλπωρή» της οικουμενικότητας, της αφάμαξης και της μιζέριας της μισθωτής σκλάβιας.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΜΕΣΑ ΚΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Γιάννης Γκίρμπας
Δικαστικές Φυλακές Διαβατών

**ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ
Γ. ΓΚΙΡΜΠΑ**